

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Циганските прегрешения на първо и второ

3

Колко сме лоши, асоциални, опасни и непоправими циганите?

Руският илюзорен свят и украинската груба действителност

3

Кървавата мъгла се съгъстява.

Ноам Чомски за войните от 1914 до 2014

5

Какво се е променило и научили ли сме нещо изобщо?

Мазиотис: някои ще увиснат на Синтазма

11

Гръкият анархист за оръжията на гържавата.

Солидарност с революционерите в Кобани

12

Призив на IFA за солидарност с борците за свобода в Кобани.



СРЕЩУ ИСЛАМСКАТА И ВСИЧКИ ДРУГИ ДЪРЖАВИ

Анархистите в Кобани

От две години в Рохава, в западен Кюрдистан, се поставят основите на социална революция. Предвид това, трудно е да пренебрегнем факта, че атаките срещу Кобани са в интерес на Турската гържава и глобалния капитализъм. Абдюлмелик Ялджън и Мерве Дилбер от Революционно анархистко действие са в региона на Сюрук, на границата с Кобани, от първия ден на съпротивата срещу опитите да бъде помрачена народната революция, в солидарност с хората в региона. Взехме от тях интервю по темата за съпротивата в Кобани и революцията в Рохава.

От началото на съпротивата в Кобани вие сте организирали много протести, правите листовки и плакати. Участвате също в „граничната стража от жива верига“, организирана в селата на Сюрук, близо до границата с Кобани. Какво целите с отиването си там? Какво преживяте?

МД: По време на революцията в Рохава границите между отделните части на Кюрдистан на сирийска и турска територия започнаха да се топят. Турската гържава дори опита да построи стена, за да

спре този ефект от революцията. По средата на войната за интересите на глобалния капитализъм и гържавите в региона, кюрдският народ в Сирия направи стъпка по пътя, който води към социална революция. Благодарение на тази стъпка се създаде истински фронт, който води към свободата на хората и в Кобани започна тотална атака срещу революцията от страна на ИДИЛ – свирепа шайка, създадена от глобалния капитализъм. Като революционни анархисти, когато се запознахме със ситуацията в Кобани и цяла Рохава, за нас беше невъзможно да не се включим пряко в нея. Границите между гържавите бяха изоставени и за нас беше жизнено важно да бъдем солидарни с народната съпротива в Кобани. В момента сме в 15-тия месец на революцията в Рохава. През тези 15 месеца организирахме много съвместни протести, правихме акции за популяризиране и подкрепа. По време на последната вълна от атаки срещу революцията в Кобани организирахме и улчни протести. Трябваше да отидем и до границата с Кобани и да поздравим хората от кюрдския на-
» » продължава на страница 4



СВОБОДНА МИСЪЛ

АБОНАМЕНТ 2015

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ завършва на 15 декември. Можете да се абонирате във всички пощенски клонове в страната.

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 649

1 година: 6,00 лв
6 месеца: 3,00 лв
3 месеца: 1,50 лв

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕСНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

Повтарящите се „малки“ монетарно-финансови кризи, които повече от три десетилетия разтърсват последователно икономиките в различни части на планетата, са на път да се генерализират. Започнали с „финансовия гържавен преврат“ през 1979 г. в САЩ, когато бюрократите от Конгреса забавят за пръв път „вдигането на тава на на вътрешния дълг“ и просрочват плащанията по близо 120 милиона долара в гържавни облигации, те предизвикват паника, напомняща началата половин век по-рано финансова и икономическа катастрофа през 1929 г., с която капитализмът „се справя“ десет години по-късно чрез... Втората световна война. Черната серия продължава с Мексиканската криза от 1982 г., дълговата криза през 80-те години, голямата криза в САЩ от 1987 г., в Европейския съюз, включително Великобритания от 1992-1993 г., отново в Мексико през 1994, в Япония през 1995 г., „неочакваната“ азиатска финансова криза от 1997-1998 г., в Русия и Бразилия през 1998-1999 г., отново в САЩ от 2000 г., след това в Аржентина и Турция през 2000-2001 г., и последната криза, която започна от 2007 г. отново в САЩ, „крепостта на световния капитализъм“, за да се генерализира и превърне в световна, всестранна социално-икономическа, политическа, енергийна, климатична, „хуманитарна“ (с глада в Африка) и накрая пак финансова криза в Исландия, Гърция, Ирландия, Португалия, Испания, Италия... Това не е „началото на нейния край“, както твърди Барак Обама, а синдром на започналата след „30-те славни следвоенни години“ неизлечима перманентна криза на капитализма, който иска да се съхрани като „цивилизация“ в каскадата от бифуркации на разгръщащата се и обхващаща планетата Роботронна Революция (RR), за която сме говорили и ще говорим още неведнъж.

Характеристики на последната вълна на кризата в края на 2012 г., когато икономическият растеж в еврозоната се сви до 0,6% и стопяването продължи

Кризата на еврозона се обяснява от неолибералите с „раздутите“ разходи за социално осигуряване, за да бъдат те съкратени още, докато нарастването на кредитите и заемите увеличават катастрофално вътрешния дълг на повечето от гържавите-членки и на безработицата в тях.

Скокът в гържавните дългове и съотношението им

спрямо БВП през същата година достига 153% в Гърция, 127% в Италия, 120% в Португалия, 117% в Ирландия, 100% в Германия, 93% във Франция, 88% в Испания, 86% в Англия при външен дълг (който се образува от сумата на гържавните и частните дългове към външни кредитори) на „Обединеното“ кралство от 413%, а за Швейцария той достига 400% и продължават да растат. Отговорът на тези гържави е продиктуван от неолибералната доктрина, която може да се резюмира така:

1) тенденция на превръщане на всичко в стока – всичко, което съществува на континента и върху планетата, трябва да може да бъде купено или продадено, и

2) поемане на икономиката и политиката от свързголемите акционери на транснационалните и мултинационалните компании, които се стремят към извличане на редовни, баснословни гвубифрени проценти печалби.

Резултат от това е прилагането на политиката на затягане на коланите и на насяне на убийствени удари върху социалното осигуряване на трудещите се и бюджетите за обществен услуги (образование, здравеопазване, безработица, пенсия и т. н.). Макар и с известно закъснение, перспективата е ЕС да последва примера на „развиващите се страни от Юга“ и Източна Европа през 80-те и 90-те години на XX век, в които МВФ и Световната банка налагат на туземните власти императивите на същата неолиберална доктрина. Всичко това се придружава от засилване на „дерегулациите“, от „структурни“ промени и приватизация на последните сектори на одържавените клонове на икономиката, което води до небивало обогатяване на „елитите“ за сметка на „нисшите класи“ в целия Европейски съюз и в света вън от очертанията му.

„Тройката“ (Еврокомисия, Европейска централна банка и МВФ) се съгласява да отпусне заеми, за да бъдат спасени капиталистическите икономии на Гърция и други европейски „първенци“ в надвисналата катастрофа, срещу ангажиментите да следват стриктно мерките на жестоките икономии на разходите в социалната сфера и да ускорят политиката на приватизация на националните банки, на енергетиката, на транспорта, на здравните услуги, на пощите, водоснабдяването, обществените сгради и т. н., макар че, според европейските договори, Комисията била... „неутрална относно системата на собственост“.

С подобна „социална политика и реструктуриране на икономиката“ ще се увеличат процентно печалбите и богатствата на „висшия“ 1% от населението за сметка на „социално слабите“ 99%. Поради постоянно увеличаване се брой безработни обаче, пазарът е като „шагренова кожа“. За да продължи печалбарството в такава социално-икономическа среда, „социално силните“ навярно ще започнат да ни продават и въздуха. Нясно е „само“ къде е „невидимата ръка“, която трябва да раздава финикийски знаци на социално слабите „купувачи“?

Политиката на „рестрикции“ предизвиква различни противоречиви предложения, реакции и съждения сред „елитите“ и техните идеологически прислужници от медиите, науката и изкуството в констатациите и търсенето на изход.

Николеа Батини, една от редакторките на Би Би Си, казва по повод прилаганите мерки на тази политика: *ако се подложите на режим за отслабване, когато сте болен, може да се разболеете още по-тежко.*

Нобеловият лауреат по икономика Джоузеф Стиглиц разглежда плана за строги икономии, като *капан, който вкарва страната в порочния кръг на намаляване на разходите и колапс на растежа.*

Икономическият и социален Департамент на ООН декларира: *съществува общо съгласие в целия свят, че бюджетните орязвания в тези сфери, които се практикуват от много правителства, са главна причина за продължаващата икономическа рецесия.*

Пол Кругман – също нобелов лауреат по икономика – признава в „Ню Йорк Таймс“: *изобщо не става въпрос за възстановяване на икономиката. Натискът в полза на една „аскетична“ политика се упражнява, за да се използва кризата за печалби, а не за превъзможването ѝ... Нейното прилагане във Великобритания ни най-малко не преследва намаляване на дълга и дефицита в бюджета; целта е да се използва паниката около строгите икономии, за да бъдат ликвидирани социалните програми. И естествено, същото стана и в САЩ.*

Лобистите на европейския патронат работят в най-тясно сътрудничество с Европейската комисия, оглавявана от бившия португалски маоист Барозу, за да удовлетворят исканията на капиталистите от транснационалните компании за „гъвкавост на работните места“, за да поддържат най-ниски разходи за труд и съответно да гарантират максималните си печалби.

Във въждането на **обща валута** с оглед укрепване на общия капиталистически пазар със строги финансови и търговски правила води до нова инфлационна атака срещу „нисшите“ класи. Прилаганите от Брюксел изисквания спрямо толкова различни икономии като изброените три групи страни, движещи се с три различни „скорости“, са обречени на неуспех. Еврозона ще изпълнява функциите си, докато кризата направи националните антагонизми неугържими. Тогава общата валута и дори самият ЕС рискуват да изпадат в колапс. Еврозона не е причина за кризата на европейския капитализъм, но утежнява изключително проблемите за износа на страни с по-слаби икономии като Гърция, Португалия, Испания и Италия. В миналото те са решавали подобни проблеми с девалвация на националните валути, което сега е невъзможно. За да бъдат „конкурентоспособни“, те нямат друга възможност, освен намаляване на заплатите и изобщо на ползите от труда – тоест ново затягане на коланите, увеличаване на безработицата и непрекъснати атаки срещу стандартите на „Петото съсловие“. Това не може да не предизвика социални експлозии, а опасността от премахване на общата валута – напрежения между различните национални буржоазии с още по-голямо задълбочаване на противоречията, на кризата и дори с икономическа катастрофа, която няма да се ограничи само в зоната на еврозона.

Песимизмът на господстващите класи е изразен в уводна статия от журналиста на в-к „Гардиън“ Лари Елиът от юни 2013 г.:

Ще бъде наивно да си въобразяваме, че може да бъде изработен координиран план за световен ръст на икономиката или че кризата в зоната на еврозона ще свърши скоро, защото в този момент едни от гържавите са в криза, други са на път да бъдат обхванати от нея или в най-добрия случай ще забавят скоростта на развитието си.

В такъв свят всеки гледа себе си, а грижата за другите е предоставена на... бога.

Друг фрапиращ израз на кризата е **гържавният дълг**. Той също не е причина за нея, а е само симптом на заболяването на капиталистическата система. За да не бъде удушена от стагнацията, тя се ориентира към политиката на поддържане на пазарите, за която цел банкните отпускат кредити с ниски лихви. Докато икономическата спирала е възходяща, всички са доволни: едни от евтините кредити, други – от значителните печалби. Когато настъпва „рецесията“

обаче, дължниците не са в състояние да изплащат взетите заеми. Нагуваните финансови балони, вследствие масовото строителството в Испания, Ирландия и Исландия се спукват. За „спасяване на банкните“ са отделени трилиони, което се придружава от намаляване на бюджетните приходи. Това прави невъзможно увеличението на разходите за безработица, за „реструктуриране“ на икономиката и др. Добавят се и финансовите мошеничества и спекулации на борсата, в които всички банки участват... с „ентузиазъм“. Когато губещата равновесие финансова система стига до границите на неплатежоспособността обаче, тя започва да се срутва, което е и една от причините за банковата криза през 2008 година.

Властта и капиталът се изправят пред низходящата спирала на кризата, която се изплъзва от контрола им и буржоата решават да поискат от работниците да платят „цялата сметка“. Заемодателите са безжалостни и искат редовни плащания в брой от гържавата, от предприятията и от частните лица, което създава „социални напрежения“ (на новия официален език). Кризата разкрива пред масите цялата прогнилост на „висшето общество“ и неговите банкери, политици, министри, президент, медийни магнати, клир и т. н. Довчера превъзнасяни, днес те предизвикват познуса и презрение. Това разтърсва масите и ги изтръгва от летаргията, засилват се критичните настроения, нарастващата ферментация на бунта и постабяването на системата под въпрос.

В обществото започва и идейна поляризация. Най-бунтната част на V-то съсловие търси изход. Миналото обаче продължава да тежи като воден камък върху съзнанието на масите, които макар и губещи вярва в реформистите и техните обещания, продължават да вървят след тях. Все пак, въпреки дълбоко вкоренените илюзии у мнозинството от работниците на Европа спрямо парламентаризма и партиите, с които са се идентифицирали в миналото, и у тях започна да пониква скептицизъм. За сега се подготвя резерв от крайно десни и неофашистки партии, но господстващите класи продължават да управляват чрез демократичните механизми на редуващите се във властта класически буржоазни партии и опитомените и интегрираните в системата социалдемократическа и „ком“-партии, опиращи се и върху синдикалната бюрокрация. •

(следва)

НИЕ, ИЗЛИШНИТЕ

Циганските презрешения на първо и на второ

Екнаха отново възмутени сочения с пръст колко сме лоши, асоциални, опасни и непоправими циганите.

Че вдигаме шумни празненства по три дни и три нощи, пречим на околните да си почиват, оскверняваме слуха им с „антибългарска“ музика и кръсци.

Само да припомним на любителите да турят всички цигани в един клоп, че моят етнос се състои от няколко групи с различни традиции и дори толкова различен говорим диалект, че можем да се разберем само на български. А по същество:

Първо, на циганските сиромаси не им е по кесията да вдигат толкова продължителни сватби или други купони. Освен да се присламчим към по-богатите, където им свирим и мъкнем консумативи за софрите.

Второ, да не би на нас, които бачкаме, шумът да не ни пречи? Ама я излез срещу мутрата, циганския ни местен барон да му каже: айде по-тихо де! Биячите му ще те научат на „обноски“ незабавно. И ни съседни българци ще ти помогнат, ни полицията ще се намеси, даже ако си толкова глупав да я повикаш. Защото дойде ли полицията, за нея всички са мангали –

бой наред. Само ще се позабавят, за да може баронът и псатата му да се изнижат.

Ами при това положение **всеки нормален циганин** ще предпочете да си изяде пердяха от „своите“ мутри, вместо униформените да замлатят с палките цялото му семейство и комшиите, с които после трябва да живее.

Другото презрително сочение към нас е свързано с „цигански свадни“, при които някой загине. И злорадство – да се трепят един друг тези маймуни! Ако понякога отначало новината в медиите неволно каже истината, че е възникнал конфликт между „наш“ лхвар и отчаяните му длъжници, то следващият репортаж, вече натаманен в телевизионното студио, ще говори единствено за „сбиване заради дългосишен конфликт между ромски семейства“.

Първо, в циганските махали се води една направо христоматийна КЛАСОВА ВОЙНА. Между потисници и потиснати. Междуродовата вражда и да долее открадната нефта в огъня, то е едно канче. Докато конфликтът между циганските мутри и обикновените цигани е и искрата, и цяла туба бензин.

Кой е по-лаком и кой

нанася по-големи

щети на народа: ние,

църните мангали,

или чистичките

бели народни

представители,

министри и

хрантутниците

около тях?

И второ – медиите не обичат да говорят за класови сблъсъци. Било „език на омразата“, „завист към успешните“, „комунизъм“. Вреди на пропагандата за „националното единство“, за партньорството между грабителите и ограбваните, за което партньорство „работят с пот на чело“ синдикалите КНСБ и Подкрепа. То ние и не членуваме в тях. Повечето от работата ни си е в криминалната зона. Баронът нарежда да му се донесе

толкова и толкова суха пара – и като не можеш да спечелиш кинтите с друга работа, отиваш да крадеш. Или ти избишат чившите и стреляш по мутрата. Но понеже почти винаги той не ти е рода (ако беше, нямаше да си прост обложен с „ганък“ крадец, а мутра като него), новинарите викат: **междусемейна ромска вражда взе жертви...**

Но най-праведното негодуване всред „честните ганькоплатни бели български граждани“ е **по повод кражбите на ток**. Ето, имало цял един жилищен блок, който ДЕСЕТ ГОДИНИ не плащал сметките, а не му рязвали кабелите.

Първо, като ти е на ума, щом позабъдиш някакви парици, да побързаш да хапнеш, да пинеш, да облечеш детето да не го е срам в училището, да вземеш илачи за тъщата, да си гадеш рекета на местния мурзав големец, нормално е да зарежеш сметките за ток за „някой друг път“.

И второ – „белите българи“ проглушиха ушите на страната, почти като при циганска сватба, колко нагуми са сметките, колко несправедливо се формират, колко играе напрежението и често се случват аварии... ами имате пълното

основание да не плащате и вие! Ако ви откачат – да се качите пак! Ако не знаете как става – ще ви научим.

За завършек, малко математика. Викат, че циганите изяджали със социалните помощи държавния бюджет. Добре, нека допуснем, че има 100 хиляди цигани, всеки с по 10 геца, 30 кинта на хлапе, помощите възлизат на 300 лева, общо трийсет милиона месечно. Триста и шейсет милиона годишно. Това е сметката, ако бяхме **1 МИЛИОН ДУШИ** лапачи на помощи.

А сега сравнете колко излапват само **240** депутата – 50 милиона годишно по бюджет на Народното събрание и още 35 милиона партийни субсидии, без да броим комисии, „консултантски“ и пр. материални стимули.

Или – „дупките“ от банки като КТБ, тях пак бюджетът ще ги пълни, не асфалтовата база ще кърпи като пътно платно.

Та първо – кой е по-лаком? **И второ** – кой е по-безполезен, че и нанася по-големи щети на народа: ние, ЦЪРНИТЕ мангали, или чистичките БЕЛИ народни представители, министри и хрантутниците около тях? •

Хасан Девринджи

УКРАИНА

Руският илюзорен свят и Украинската груба действителност

Мнозинството руснаци живеят в свят, който понякога презвиква завист, ако забравим, че не става дума за хора, материално осигурени поне на нивото на съседната ни Гърция. Руснаците не възразяват, поне не масово, името на президент им да се отъждествява с името на страната. Те са съгласни с управляващите си, че на Русия ѝ трябва „особена демокрация“. На фона на лицемерието на западните буржоазни демокрации, това би говорело добре за руснаците, но белята е там, че авторитарните практики на собствената им власт не разпалват остри протести, не провокират съпротива против системата. Неговоството е най-много дали конкретно лице заема определен ръководен пост – самото наличие на този пост не е проблем.

Незначително възмущение презвиква новата методика за ликвидирани на чужбински петролни магнати в частните им самолети, лозунгът „Снегорин – оръжие пролетариата“ не хваща дикши. За свое оправдание администрацията на летище „Внуково“ променя фамилията на клетия булдозерист, така че тя да звучи като украинска. А, дойдохме си на думата...

Руснаците, вторачени в своите официални държавни телевизии, са не на шега убедени, че в Украйна от само

себе си избухнала междуособица, а руската армия се опитва да бъде миротворец, пък неблагодарните бивши славянски братя стрелят „по нашите момчета“. В същото време руснаците отричат инвазия на своите войски в съседната им страна.

И понеже не само те, но бащите и дявоците им от пелени са учени, че всеки, който е против руската държава, победила хитлеризма, не може да бъде друг, освен „фашист“, значи излиза, че някога „рогната съветска Украйна“ през последните години гъмжи от фашисти. Влюбени във формализма, законодателите на Русия дори приемат нормативна забрана и наказание за символиката на украинските националисти, както и символика, под която е имало сътрудничество с немските окупатори. Гафове тук са два: в Нюрнбергския процес, чиято адекватност анархистите оспорват като фарс, при който едни престъпници съдят други, но е уважаван от руската държава и законопослушните ѝ граждани, украинските националисти са обявени за жертви на нацизма. Тоест правно основание за нарочване на „бандеровците“ за „фашисти“ няма. Вторият гаф е, че на страната на вермахта са се сражавали стотици хиляди съветски граждани, а частите от етнически руснаци

са носели при това същия триколов, който след „голямата трагедия“ (разпадането на СССР) е официален флаг на Русия.

Между илюзорния и противоречив свят на мнозинството руснаци в Украйна лежи една сива зона, наречена „Новорусия“. Там се стреля, там се умира. В пространството на „народните републики“ в Източна Украйна обаче съществуват не една или две „автономни“ територии – под контрола на различни въоръжени групировки, които уж са проруски, но враждуват помежду си, стрелят не само срещу украинската армия, но и по руските военни колони от яд, че не са получили амуниции и припаси.

От другата страна, доброволните снабдителни батальони купуват джипове в Полша, за да ги прекарат в страната си и да ги предадат – след малко тунинг и брониране – за разузнавателни машини на батальоните. Натъкват се обаче на сътечественците си митничари, които се препитават от „обмитяване“ на всичко внасяно. Грубото в действителността тук е, че не едно митничарско чене вече е строшено за „абе дай 1000 долара на джип и бегай по живо, по здраво“.

Грубата действителност омеква с отдалечаване от фронта и митниците, но съв-

сем малко. Украйна има нов парламент. Заслужаващите да бъдат наречени фашисти персонажи позорно изгубиха тези избори, макар че гласуваха малко над 50% украински граждани. Мажоритарно мина едва шепа хора крайни националисти, при това одиозният Ярош – с гласовете от ИЗТОЧНАТА украинска област Днепропетровск, където рускоезичните са мнозинство. Останалият пънеж на украинската Рада (парламент) са т. нар. „десноцентристи“ и „патриоти“. Някои от тях са набързо събрани партии със седалища в западноукраинския Львов, но с голяма подкрепа в Киев поради мъглявата програма, която обаче възбудила въображението на избирателите и те ѝ приписали всички свои надежди.

От една страна този виг на Рада е изгоден за Кремъл – налице са „фашисти“, с които руското правителство да плаши гражданите си и да оправдава анексията на Крим и признато-непризнатата намеса в „Новорусия“. И изгодата обаче има „жило в меда“ – референдумът в Крим, широко раздуван от медиите, разбуди желанията на руснаците да гласуват на референдуми по най-различни наболели въпроси. Предвид стагниращата икономика и западните санкции (все още до голяма степен символични) обаче референ-

думната мода може да поднесе на Москва неприятни изненади – например референдум чий да стане Сибир. Или дали Ленинградска област да се самообяви за „народна република Ингрия“, независима от „селяндурската“ Москва. А това наистина може да се случи, и то не след 15-20 години, а поскоро, защото от друга страна Кремъл съвсем изгуби „свои хора“ в Рада, а Западът ще бъде принуден по-сериозно да защитава заявлямата европейската си ориентация Украйна.

Лично за човека, чието име е равно на Русия („Путин – это Россия“), изтърването на Украйна е началото на неговия край. Той няма лице да се помиррява със Запада, а съюзът с Китай ще му коства точно въпроса „чий е Сибир“. Може би затова толкова култивирана у поданиците си илюзорния свят на руското величие, неговата лична заслуга пред Отецеството.

В крайна сметка грубата действителност ще бъде усетена даже в Кремълските висини.

Така и Русия, и Украйна, и зоната на зрача между тях, се движат през мъглата илюзии право към коравите скали на реалността. Има надежда сблъсъкът да даде начало на нов Майдан, този път наистина революционен, а не абортирал още при зачатие. •

Васил Арапов

СРЕЩУ ИСЛЯМСКАТА И ВСИЧКИ ДРУГИ ДЪРЖАВИ

Анархистите в Кобани

» » » продължава от страница 1

рог, борещи се за свобода срещу настъпването на шайката ИДИЛ. През нощта на 24 септември тръгнахме от Истанбул към границата с Кобани. Срегнахме наши другари, които бяха пристигнали малко по-рано и заедно започнахме своята жива верига в село Бойде, на запад от Кобани. Имаше стотици доброволци като нас, които дойдоха от различни части на Анадола и Месопотамия до границата и направиха 25-километрова жива верига по граничната линия в различни села като Бойде, Бете, Етманке и Дюшан. Една от целите на живата верига беше да спре всякакви хора, оръжия и логистична подкрепа за ИДИЛ от турската държава, чиято поддръжка за тази шайка е всеизвестна. В граничните села самият живот се преобрази в комуна, въпреки условията на война. Друга цел на нашата гранична стража беше солидарността с хората от Кобани, които трябваше да избягат от атаките срещу града, бяха задържани на границата със седмични и дори атакувани от турската жандармерия. През първите дни на нашата гранична стража прерязахме мрежите и

пресякохме към Кобани заедно с хора, дошли от Истанбул.

Какво се случи, след като пресякохме границата към Кобани?

АЯ: В момента, в който пресякохме границата, бяхме поздравени с голям ентузиазъм. В граничните села на Кобани всеки, млад и стар, беше на улицата. Партизаните от НОЗ и ЖОЗ приветстваха разрушаването на границата със стрелба във въздуха. Шествахме по улиците на Кобани. Покъсно имашме разговори с хората в Кобани и партизаните от НОЗ и ЖОЗ, които защитават революцията. Беше много важно, че границата между хората, която държавите бяха вдигнали, беше така разрушена. Това действие, в условията на война, показва още веднъж, че бунтовете и революциите не могат да бъдат спрени от граници и държави.

Имаше много новини, че хората, които участват в „граничната стража от жива верига“, и местното население по границата са атакувани от жандармерията и обикновени ченгета. Какво се опитва да постигне турската държава с този тормоз по границата?

АЯ: Вярно е, че политиката на турската държава е да атакува всеки, който участва в граничната стража и който живее в граничните села, както и всеки от Кобани, който се опитва да пресече границата. Понякога тези атаки зачестяват и продължават с дни. Очевидно е, че всяка атака има определено обяснение и определена цел. Забелязахме, че по време на почти всяка жандармерийска атака, камиони пренасят някакви неща към другата страна на границата. Няма как да разберем какво е точно съдържанието, но това са пратки за ИДИЛ. По силата на атаките можем да познаем кога трябва да се позволи на хората да пресекат границата, за да се свържат с ИДИЛ, кога се изпраща оръжие и кога трябва да се пренесат ежедневни доставки. Тези пратки понякога се прекарват с автомобили с официални номера, а друг път от банди, които се занимават със спонсорирана от държавата контрабанда. Нещо повече, тези спонсирани от държавата банди заграват имуществото на хората от Кобани, които чакат на границата. Жандармерията, от друга страна, позволява на хората да пресичат срещу 30% такса.

Политиката на държавата срещу местното население е такава вече години наред. Поради войната тази политика сега става по-забележима. Атаките срещу границата се провеждат, за да бъдат сплашени хората в граничната стража и хората в граничните села.

Въпреки че турската държава отрича, повече или по-малко се знае, че тя поддържа ИДИЛ. Вие сега казвате, че могат лесно да се забележат дори хора, които пресичат границата, за да се присъединят към ИДИЛ. Значи в този регион не е тайна, че турската държава подкрепя ИДИЛ. Това помага ли на вашата работа по границата?

МД: Турската държава упорито отрича своята подкрепа за ИДИЛ. Точно когато публично отрича обвиненията пред медиите обаче, по границата се организират нови пратки. Много от тези пратки са достатъчно големи, за да се забележат лесно. Например различни автомобили пренасят „пакети с помощи“ към границата. Ние бяхме свидетели как гететки „сервизни автомобили“ с черни прозорци пресичат границата. Никой всъщност не се

пита какво има в тези автомобили. Всички знае, че нуждите на ИДИЛ се задоволяват през този канал.

Можете ли да обясните историческото и съвременното значение за революционните анархисти на подкрепата за съпротивата в Кобани и революцията в Рохава, особено във времена като тези?

АЯ: Съпротивата в Кобани и революцията в Рохава не трябва да бъдат разглеждани отделно от дългата история на борбата на кюрдския народ за свобода. В земята, в която живеем, борбата на кюрдския народ за свобода се нарича „Кюрдски проблем“. От години тя се разглежда погрешно като проблем, чийто източник са хората, а не държавата. Повтаряме: това е борбата на кюрдския народ за свобода. Единственият проблем тук е държавата. Кюрдският народ се бори за свобода на съществуване срещу разрушението и политиката на отхвърляне на Република Турция от години и срещу другите политически власти в тази земя от стотици години. Днес тази борба се води срещу държавата и капитализма с организираната

» » » продължава на страница 5

ТЕРМИНОЛОГИЯ

Хибридният война

Ново плашило на хоризонта! Хибридният война! Феномен, който с названието си не обяснява нищо, но пък звучи много умно – също като други перли от речника на професионалните изнасилвачи на мозъци: „глобално затопляне“, „задкулисие“, „креативен клас“...

Дълго ще търсите ясна дефиниция на *хибридна война*. Ще преровите купища общи приказки, но никъде няма да намерите точно изреждане на принципно новите, небивали досега от векове насам характеристики, които различават *хибридната* война от *обикновената*.

Това никак не е случайно. Всяка война е хибридна. Чиста, „класическа“ война може да видите само на масичките пред Народния театър. Там вманиачени чичковци играят с часове ШАХ. Само в шаха няма *хибридност*, ако изключим навичките на някои играчи да дразнят противника си, като подхвърлят откровени и завоалирани обиди. В шаха има точни правила, пешките не дезертират, конете не вдигат бунт, офицерите не се увличат в грабеж на обозите, топовеите никога не обръщат огъня срещу свои, царицата не прави държавен преврат, на двската отсъства цивилното население, кое-

то изхранва армията и плаща войната на царете. Всички фигури са покорни на играча, не издават военни тайни, а царят е неприкосновен – ни да го пръснеш на парчета с бомба като Александър аа, ни да го гилотинираш като Луи №16, ни да го изгоних като Фердинанд, чиято коронация за цар (тоест претендент за трон в Константинопол, понеже цар иде от цезар, а Цезар царува в Рим или във Втория Рим, не в някаква насрана София) чудно защо празнуваме като „Независимост“.

Фактите обаче са неумолими. Всяка война на човечеството е съдържала „неконвенционални“ елементи. И информационна война – порой лъжи срещу неприятеля, произхода и жените му, само гето днес разпространението на пропагандата е по-бързо. И прехващане на вестносци, подмяна на заповеди предавани с писмо или със сигнали с флагчета. И преобличане в противникова униформа. И привличане на недоволни от местното население. И преструвки, че няма война, докато топовеите гърмят, сабите секат, куршумите свирят. И удари по цивилното население, за да се вдигне паника, която пречи на войската, да няма кой да я храни, и отравяне на кладенци, изгаряне

*Преди 28 години,
когато бях войник,
попитах ротния
старшина защо
копаем канал.
Старшината бе
пределно откровен:
„За чанчи!“*

на ниви, подхвърляне на умрели от чума или друга гадост. Използване на наемници, смяна на съюзници, реализиране на печалби – всичко вече това го е имало. Всичко, каквото се сетите за войната, вече го е имало. Няма само пълномащабен конфликт с ядрено оръжие, но и двете бомбардировки на Япония стигат, за да си представим, че след атомна война надали ще има кой повече да воюва даже с камъни и тояги.

Тогава за какво са измърдрили този термин?

Преди 28 години, когато бях войник, попитах ротния старшина защо копаем канал. Старшината бе пределно откровен: „За чанчи!“

Със същата цел е измислена *хибридната война*. Да се чанчи умът ни, да не разбира какво става и щом капне от напразни усилия, да вярва на началството каквото и да изтърси то. Хибридна война – значи трябва да хибридни оръжия, хибридна тактика, хибридна стратегия... а това струва пари. Колко? Колкото трябва.

Масово това словосъчетание навлезе по повод на случващото се в Украйна, там най-ясно личи, че *хибридът* е предназначен за тотално баламосване. Западът казва, че Русия води хибридна война, против която трудно се вземат никакви миротворчески мерки – което трябва прикрие *„може да сме обявили Украйна с новото ѝ правителство за съюзник, но не желаем да ѝ помогнем“*. Западът охотно размахва пръст на Москва, но не му стиска да се скара сериозно с нея. Правителството пък в Киев се извинява, че не иска да въоръжи народа, за да се защити сам, след като армията е неспособна да го стори. Излъгалите гражданите си политици с право се опасяват, че ако раздадат четирите милиона автомати от старите съветски складове на хората, много скоро ще надникнат в дулата на тези пушки,

усецайки с гърба си твърда стена.

А че самите западни правителства водят *хибридна война* против тероризма, при което използват ГЪВКАВИ определени кои е терорист, а кой не е, това се замълчава. От срам? Или че пак киевското правителство води *хибридна* война против собствения си народ, за да се укрепи във властта – и това не е за приказване, нали?

Или че ВСИЧКИ правителства, начело на потисническите класи водят война за усмиряване, използвайки ВСЯКАКВИ похвати (това ако не е хибридно, то какво е?) на населението си, било пряко, било насъсквайки го срещу малцинства, съседи, бежанци, митични врагове от другата страна на земното кълбо – това също ли не бива да се разбира? Понеже не звучи ПОЛИТКОРЕКТНО?

Самото словосъчетание *хибридна война* е война – масово изнасилване. Но за разлика от инструкциите в някои армии, ние не препоръчваме да „се отпуснете и да получите удоволствие“. Просто не си разтваряйте... ушите, за да не ви изчукат мозъка. Той ви трябва за мислене, не за кефа на някой, който не ви мисли добро. •

Шаркан

СРЕЩУ ИСЛЯМСКАТА И ВСИЧКИ ДРУГИ ДЪРЖАВИ

Анархистите в Кобани

» » » продължава от страница 4

сила на хората. В лозунга „ПМК са хората, хората са тук“ става ясно кой е политическият агент, който е проникнал във всеки отделен човек и коя е организираната сила. Откакто формирахме своите революционни виждания, нашите връзки с отделните кюрди, тяхното общество и организацията на кюрдския народ, в различен контекст, винаги са били на взаимна солидарност. Ние основаваме тези отношения на перспективата за борбата на народа за свобода. В борбата на народа за свобода анархисткото движение винаги е било катализатор. В годините, когато социализмът не можеше да излезе от Европа, когато нямаше теории за „правото на нациите да определят своята съдба“, анархисткото движение вземаше различни форми в различни региони на света и в борбата на народите за свобода. За да разберем това, е достатъчно да погледнем влиянието на анархизма върху народните борби в различни региони от Индонезия до Мексико. Също така, нито революцията в Рохава, нито борбата на Сапатистите в Чиapas попадат в определението за класически

те националноосвободителни борби. Нацията като политически термин по дефиниция изисква държава. Следователно, докато разглеждаме народната борба за безвластническо самоуправниране, трябва да стоим далеч от термина „нация“. От друга страна, нашият подход не цели да оприличи съпротивата в Кобани на някое друго историческо събитие. Днес различни групи споменават различни исторически периоди и сравняват съпротивата в Кобани с тях. Трябва обаче да сме наясно, че съпротивата в Кобани си е съпротивата в Кобани и че революцията в Рохава си е революцията в Рохава. Ако някой иска да свърже с нещо революцията в Рохава, която създаде основите за социална революция, той може да изследва социалната революция в Иберийския полуостров.

Въпреки че съпротивата в Кобани възниква извън границите на турската държава, демонстрациите на солидарност се провеждат по цял свят. Каква е вашата преценка на ефекта от съпротивата в Кобани, на революцията в Рохава – по отношение на Анадола, но също и на Близкия изток и на глобал-

но ниво? Какви са вашите прогнози за този ефект?

МД: Призивът за „серхилдан“ (кюрдската дума за бунт) имаше отзвук в Анадола, особено в градовете на Кюрдистан. Още от първата нощ (на демонстрациите), всички на улицата приветстваха съпротивата в Кобани и революцията в Рохава срещу бандите на ИДИЛ и техните поддръжници – турската държава. Особено в градовете на Кюрдистан, турската държава атакува народния серхилдан със своята полиция и военни формирования. Държавата и нейните поддръжници „хизбулконтра“ тероризираха Кюрдистан и избиха 43 наши братя. Тези кланета са белег за това колко се страхува турската държава от революцията в Рохава и от възможността такава революция да се разпростре на нейна територия. Атакувайки отчаяно от страх, турската държава и глобалният капитализъм се страхуват, разбира се, и от целия регион на Близкия изток. В Близкия изток, въпреки всички планове, опустошението и фабрикуваното насилие, социалната революция все още успява да избухне. Това бърка всички планове на глобалния капитализъм и регионалните

държави. Те доведоха до такава сътресения, че въпреки всички извращения социалната революция да успее да избухне в Рохава. Тази революция е отговор на всички съмнения дали може да се случи революция в този регион и на глобално ниво. Тя засилва нашата увереност в революцията, особено за хората от региона, но също и в глобален мащаб. Целта на всички социални революции в историята е да постигнат глобална социална революция. От тази гледна точка ние призоваваме международни анархистки групи да действат в солидарност със съпротивата в Кобани и революцията в Рохава. След нашия призив за солидарност, анархисти от различни части на света – от Германия до Атина, Брюксел, Амстердам, от Париж до Ню Йорк – направиха демонстрации. Поздравяваме още веднъж всички анархистки организации, които чува нашия призив, организираха демонстрации и тези, които останаха тук с нас в живата верига за защита на границата.

От първите дни на настъпването на ИДИЛ медиите, спонсирани от турската държава, обявяват многократно, че

Кобани е на път да падне. След повече от месец обаче разбраха, че Кобани няма да падне! Кобани устои и ще устои. Ние от вестник Мејдан приветстваме и сме солидарни с Кобани. Искате ли да добавите още нещо?

МД: Ние, като революционни анархисти, бяхме свидетели, живяхме и все още живеем с неизбежността и увереността в революцията, дори в условията на война в нашия регион. Това, което се случва в Рохава, е социална революция! Тази социална революция, в която границите са изоставени, държавите изглеждат безсилни, плановете на глобалния капитализъм са объркани, ще се разпростре и в нашия регион. Ние кажим всеки потиснат човек да погледне от гледната точка на потиснатите. С това съзнание ги кажим и да подкрепят нашата организирана борба за социална революция. Това е единственият начин да покълнат семената, посети в Рохава, и социалната революция да се разпростре в по-големи региони. Да живее съпротивата на Кобани! Да живее революцията на Рохава! •

Интервю за турския вестник Мејдан

НОАМ ЧОМСКИ:

В сянката на Първата световна война

КОМЕНТАР НА НОАМ ЧОМСКИ ПРЕД ИНСТИТУТА ЗА ИЗСЛЕДВАНЕ НА МИРА В ПЛИМУТ ЗА ЗАПЛАХАТА ОТ ЯДРЕНА ВОЙНА, УВЕЛИЧАВАЩОТО СЕ НАСИЛИЕ В ИВИЦАТА ГАЗА И РАЗРАСТВАНЕТО НА ИДИЛ

Тази година се навършват сто години от избухването на Първата световна война. Какви са вашите разсъждения в тази връзка?

Все още има много дебати за това кой трябва да бъде обвинен за избухването на този ужасен конфликт. Същевременно има общо съгласие по някои точки – тогава е имало натрупване на инциденти и извънредни ситуации; решенията лесно е можело да бъдат различни, с което да се избегне катастрофата. Има злобещи паралели с опасността от ядрена катастрофа в по-късни периоди. Изследването на историята на стълкновенията, включващи ядрени оръжия, разкриват колко близко е бил светът до самоунищожение. Толкова често, че избягването му е близко до чудо, което е малко вероятно да се повтаря твърде дълго. Историята подчертава предупреждението на Бертран Ръсел и Алберт Айнщайн от 1955 г., че сме изправени пред избор, който е „страшен и неизбежен: ще сложим ли край на човешката раса, или човечеството ще се отрече от войната?“ Друго, не по-малко поразително сравнение е бързината, с която се върви към война от всички стра-

ни. Особено по отношение на това колко отгадени са интелектуалците на каузите на собствените им държави – с някои малки, но ярки изключения, почти всички от които са наказвани за своя разум и почтеност. Този микрокосмос на култивираните и образовани сектори на обществото често подчертава масовата истерия.

Честванията на годишнината от войната започнаха горе-долу по същото време като военната акция на Израел в Ивицата Газа. Тъжна ирония е, че в Газа има гробове-паметници от Първата световна война. Какви бяха реалните – за разлика от риторичните – причини за последната офанзива на Израел срещу Газа?

Важно е да разберем, че този модел бе създаден преди около десетилетие и оттогава се следва редовно: достига се мирно споразумение, Израел дава ясно да се разбере, че няма да го следва и продължава нападенията над Газа (както и незаконното присвояване на каквото си иска в останалите окупирани територии).

Същевременно Хамас спазва примирението, докато ня-

каква израелска ескалация предизвика отговор, което дава на Израел претекст за поредния епизод от „косенето на ливадата“, както се изразяват там. Този шаблон се повтори и през 2012 г., когато бяха приети серия мирни споразумения, които Израел пренебрегна, но Хамас въпреки това спазваше. През април 2014 г. Хамас в Газа и правителството на Палестинската автономия на Западния бряг се съгласиха да бъде излъчено единно правителство без членове на Хамас, което беше изискване на Четворката (САЩ, ЕС, ООН, Русия). Израел побесня и започна своята брутална операция на Западния бряг, която се разпростря към Газа и беше насочена предимно срещу Хамас. Както винаги, имаше претекст, който за пореден път се оказа мним. В крайна сметка убийствата в Газа доведоха до отговор на Хамас, което беше последвано от операция „Защитно острие“. Причините за гнева на Израел са очевидни. Вече 20 години Израел се опитва да отцепи Газа от Западния бряг с пълната подкрепа на САЩ, в нарушение с договореностите от Осло, които САЩ и Израел са подписали и които определят Газа и Западния бряг като териториална цялост.

Поглед към картата обяснява всичко. Газа предлага единствения достъп на Палестина до външния свят – без свободен достъп до Газа, всякакви автономно палестинско образувание на Западния бряг ще бъде ефективно „затворено“.

Правителствата на Израел, Великобритания и САЩ със сигурност са очаровани от появата на ИДИЛ – нова „заплаха“, която им предоставя оправдания за война и вътрешни репресии. Какво е мнението ви за ИДИЛ и ситуацията в Ирак?

Информацията е ограничена и можем да правим заключения само по разпокъсани свидетелства. За мен нещата изглеждат така: „Ислямска държава“ е наистина чудовище, едно от многото последствия от американския чук, който се стовари над региона, заедно с много други престъпления, извършени в рамките на отделните конфликти, които вероятно вече окончателно са съсипали Ирак и ще раздробят региона на парченца. Поразителен беше почти светкавичният разгром на иракската армия – армия от 350 000 мъже, тежко въоръжени и обучавани от САЩ повече от десетилетие.

Иракската армия води дълга и тежка война срещу Иран през 80-те години на миналия век, но в мига, в който беше предизвикана от няколко хиляди леко въоръжени бойци на ИД, нейните командири избягаха, а деморализираните иракски войници ги последваха, бяха изклани или дезертираха. Сега ИД контролира почти цялата провинция Анбар и е пред портите на Багдад. След като армията на практика я няма, съпротивата на Ирак е в ръцете на шиитските милиции, които вършат престъпления срещу сунитите, сравними с делата на ИДИЛ. С ключовата подкрепа на военното крило на турските кюрди – ПМК, иракските кюрди и тяхната Пешмерга те изглеждат успява да спрат ИДИЛ.

ПМК също така изглежда е най-значимата сила, която реално спаси Йезидското малцинство от изстребване и задържа ИДИЛ в Сирия – включително критичната защита на Кобани. Същевременно Турция ескалира атаките си срещу ПМК, което се толерира, ако не и подкрепя от САЩ. Изглежда Турция е доволна да наблюдава как враговете ѝ – ИДИЛ и кюрдите – се избиват едни други на един хвърлей от нейната граница. Ако кюрди-

» » » продължава на страница 6

НОАМ ЧОМСКИ:

В сянката на Първата световна война

» » продължава от страница 5

те не издържат атаката на ИДИЛ в Кобани, последиците за тях вероятно ще бъдат ужасни. Друг голям противник на ИДИЛ – Иран – е изключен от щатската „коалиция“ по политически и идеологически причини, както, разбира се, и съюзникът на Иран Башар Асад. Оглавяваната от САЩ коалиция включва няколко от арабските петролни диктатури, които от своя страна също спонсорират съперничещи си джихадистки групировки. Основната – Саудитска Арабия – дълго беше основен източник на финансиране за ИДИЛ и осигурява идеологическите ѝ корени, което също не е маловажен въпрос. ИДИЛ е екстремистко продължение на саудитските ухабитски и салафитски доктрини, които сами по себе си са екстремистка версия на исляма. Те са и мисионерска версия, която използва огромните саудитски петролни ресурси, за да разпространява ученията си в голяма част от мюсюлманския свят.

САЩ, както Великобритания преди тях, предпочитат да подкрепят радикални фун-



даменталисти като опозиция на светския национализъм. Саудитска Арабия е основен съюзник на САЩ, от-

както семейната диктатура беше консолидирана и там бяха открити мащабни петролни ресурси. Най-инфор-

мираният журналист и анализатор за региона в момента – Патрик Кокбърн – описва щатската стратегия в момента като конструкция тип „Алиса в страна на чудесата“: едновременно противопоставяне на ИДИЛ и основните ѝ врагове, с участието на съмнителни арабски съюзници и ограничена европейска подкрепа.

Една алтернатива на това поведение е съобразяването с националното и международно законодателство: да се обърнат към Съвета за сигурност към ООН и после да следват решенията му. Да потърсят политически и дипломатически пътища за излизане от блатото или поне за намаляване на ужасите му. Това обаче е почти немислимо в политическата култура на САЩ.

С разширяването на военната операция в Ирак, НАТО продължава да дестабилизира Украйна. Какво мислите за конфликта „с подставени лица“ между САЩ и Русия и неговия потенциал да се разрасне в ядрена война?

Това е изключително опасно развитие на ситуацията,

започнала още откакто Вашингтон наруши устните си договорки с Горбачов и пристъпи към разширяването на НАТО на изток, за да достигне границите на Русия и да застраши да погълне и съседната Украйна, която е от огромна стратегическа важност за Русия и, разбира се, има силни исторически и културни връзки с нея. Има един доста точен анализ на специалиста по международни отношения Джон Миърсхаймър във *Форин Афейрс*, озаглавен „Защо кризата в Украйна е по вина на Запада“. Руската авторитария съвсем не е невинна, но тук се връщаме към по-ранните разсъждения – в миналото сме се доближавали до катастрофата и сега си играем отново с огъня. Не е толкова невъзможно да се намери мирно решение. Една последна мисъл относно тъмния и заплашителен облак, който се издига над всичко, което обсъждаме – ние сме се насочили решително към екологична криза, която спокойно може да измести всички останали проблеми, при това в не много далечно бъдеще. •

Превод за Без Лого: Филип

ВИСОКАТА ЦЕНА НА НИСКОТО НАПРЕЖЕНИЕ

Ток и жица

Съвсем наскоро регулаторът ДКЕВР зарадва българския данкоплатец с новината, че ще трябва да спасява енергийния сектор за сметка на и без това изтънелия си гъб.

Загряжените за бизнеса на енергийните монополисти управници обаче пропускат да обяснят каква е причината за дефицитите на НЕК, които ще бъдат запълвани чрез поредното поскъпване на тока. Проблемът не е във високата себестойност на производството или друга „пазарна“ причина, а в натрупването на огромни задължения за изкупуване на ненужен ток, поети от поредица услужливи към енергийните лобита правителства.

Независимо кой е на власт, държавата продължава да изсипва пари в скъпите когенерации на ТЕЦ-овете на Ковачки. Така на практика ние, обществото, издържаме олигарха, който многократно е показвал, че обича да третира работниците си като робби.

Мислите, че парите ще отидат за модернизирани на мощностите или поне за изплащане на забавените заплати на миньорите? Не, те се инвестират в далеч по-важни цели като спонсорирането на уродливи политически проекти.

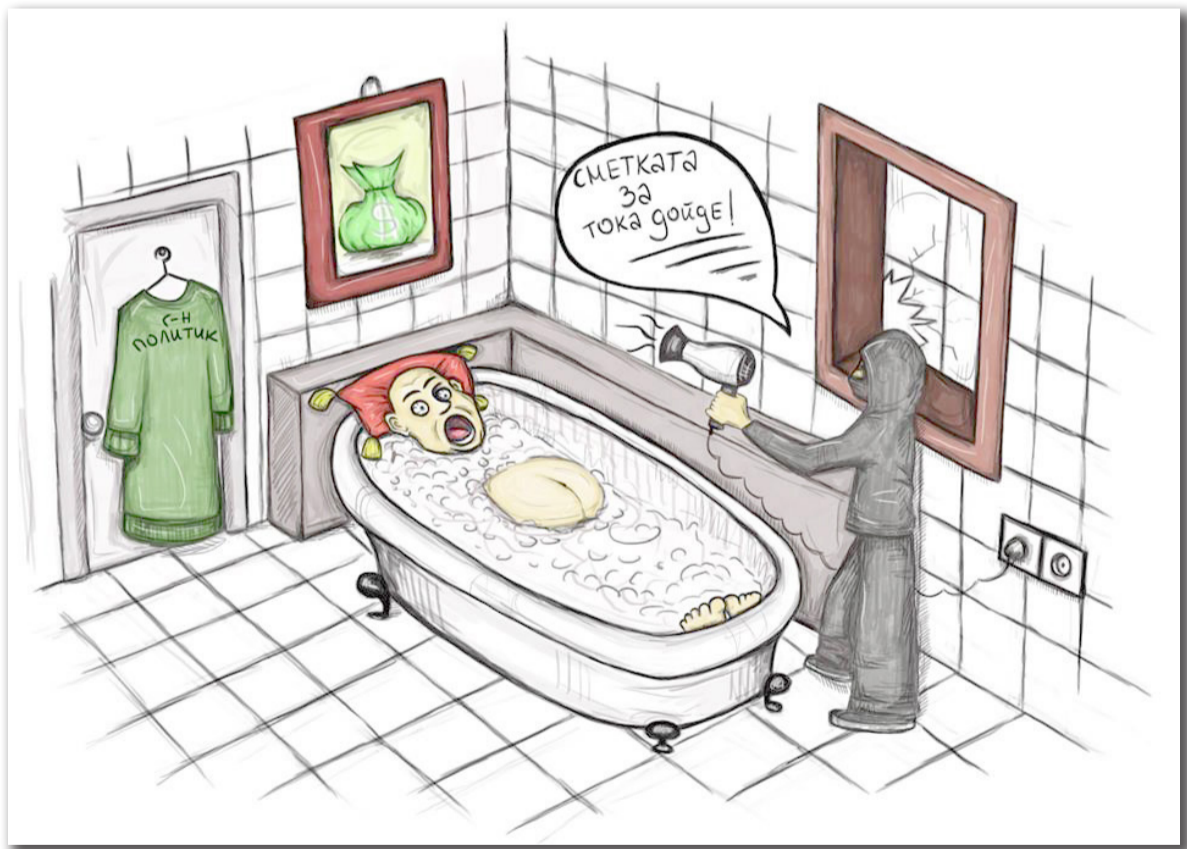
С цялата си мъдрост „управниците“ са подписали и дългосрочни договори с „американ-

Всички ние ще трябва да „спасяваме“ тази група паразити, засмукали вече отдавна пресушен гостоприемник

ските“ ТЕЦ-ове в „Марица“, които предвиждат сериозни плащания за „студен резерв“, дори когато електричеството от тези мощности не се използва.

Черешката на тортата обаче са „възобновяемите енергийни източници“ – мащабна галавера, прикрита под чаршафа на европейската политика за стимулиране на „зелената“ енергия. ВЕИ-тата дават 13% от използваното електричество, но отговарят за 36% от общата цена.

Всеки опит да се коригира този дисбаланс среща мощна съпротива, тъй като почти няма политическа или бизнес групировка в страната, която да няма преки интереси в сектора. Така на раменете на българския потребител е стоварено робското обслужване на всички вътрешни и външни енергийни лобита, обгрижвани



старателно от цялата политическа класа.

Забележителното е, че дори на фона на неминуемия колапс на системата, творенето на нови безумства продължава. Докато над главите ни тегне заплахата от изплащане на огромни неустойки по договора за ненужната АЕЦ Белене, генералните ни властимасти се

готвят да извадят от гъбовете ни още неизвестен брой милиарди левове за също така ненужния 7-ми блок на АЕЦ Козлодуй – така че да може и щатската „Уестингхаус“ да ни се увеси на врата, тъй като явно всички останали не са ни достатъчни...

И всичко гореописано е още преди да се стигне до схеми-

те на „електроразпределителните дружества“, които са си „разпределили“ потребителите като крепостни селяни.

Всички ние, дружно ще трябва да „спасяваме“ този сектор, все повече приличащ на група паразити, засмукали вече отдавна пресушен гостоприемник.

A. P. C.

ЗАВЗЕМАНЕТО

Ефектът Кан Виес

БАРСЕЛОНА, СКУОТОВЕТЕ И БЕЗУМИЕТО НА ОБЩИНСКАТА ВЛАСТ

Барселона рядко попада в полезрението на международните медии, но бурните протести в Сантс през май месец тази година бяха отразени от „Гардиън“, „Ню Йорк Таймс“ и дори „Фокс Нюз“. Става дума за надиганията в квартала Сантс, в отговор на опитите на властите да разрушат скуота Кан Виес и да изгонят обитателите му.

Още от самото начало общинските власти на Барселона са наясно, че изгонването на скуотърите няма да е лесна работа, тъй като това е планиран удар право в корена на крайно левите движения като цяло. Кан Виес е окупиран от 1997 г. и досега служи на местната общност като неофициален социален център, а заповедта за разрушаване на сградата е издадена още през 2003 г. Официалният собственик на сградата е фирмата за железопътен транспорт „Метрополитен Барселона“, която съвместно с градския Общински съвет се опитва от няколко години да води преговори със скуотърите. На последния кръг преговори през май тази година



скуотърите окончателно отказват да предадат сградата с аргумента, че след 17 години окупация тя вече с право им принадлежи. По време на акцията, предприета от властите, говорителят на кметството Йоаким Форн прави следното изказване:

„Като представители на местната власт, се опитаме да намерим решение за предотвратяване на възникналия конфликт с комуната в

Кан Виес. Но окупаторите отхвърлиха всички варианти за мирно разрешаване.“

Общинският съвет взема решение акцията за изгонването на скуотърите да влезе в ход. Аргументите им са, че построената през 1879 г. сграда вече е морално остаряла и е в архитектурен дисонанс с обкръжаващата среда. Изтъква се, че към окупаторите е отправено алтернативно предложение – да се

преместят в културния център Кан Батило, който се намира в същия район, и там да продължат своята дейност. Общинският съвет обявява също така, че след разрушаването на Кан Виес и според проектното решение, теренът ще бъде преустроен на зелена площ и пешеходна зона. Това щяло да генерира приходи от 7,8 млн. евро, които щели да покрият разходите по разрушаването.

Отговорът на скуотърите е, че местната власт е мотивирана единствено от печалбарско-егоистични мотиви, като единствената ѝ цел е да покачи цената на недвижимите имоти в района. Жилищните сгради в квартала Сантс дори в момента са на цена 3000 евро за кв. м., а наемите обикновено надвишават 1000 евро на месец. Не става ясно защо има нужда тези цени да бъдат повишавани и дали това преустройство наистина има някакъв смисъл.

След това акцията по изгонването започва. Специализираните части за борба с масови безредици „Мосос д'Ескуадра“ нахлуват с взлом

в сградата, със заповед да изведат насила окупаторите. Скуотърите обаче са се заключили с белезници за тръбите на сградната инсталация и отказват да напуснат. Налага се да бъдат допълнително мобилизирани над 200 полицейски служители от съседните градове и села в Каталония, за да се потуши ескалиращият бунт. В стремежа си да приключат акцията по-бързо властите нареждат на базер да започне разрушаването, докато в сградата все още има хора! Много от присъстващите стават преки свидетели на това безумие. Тук са и местни политици и управници, които, видимо доволни от случващото се, сравняват разрушаването със санитарно премахване на „гнездо на ос“.

След грубите действия от страна на властите ситуацията светкавично прераства в бунт, сравним с анархипротестите на „Движението на възмутените“ от 15 май 2011 г. Околните квартали се надигат, строят се импровизирани барикади, а редиците

» » продължава на страница 8

НИКОС МАЗИОТИС:

Властта се страхува, някои ще увиснат на Синтазма

Открито писмо до гръцката обществено-политическа организация „Революционна борба“, член на „Революционна борба“, писано по повод дискусията в Политехниката в Атина на тема: „Въоръжена борба, революционно движение и Социална революция“, саботаж на това събитие от страна на властите и предвиденото участие на Мазитис в него по телефона от затвора „Диавата“ в Солун.

В петък, 17 октомври 2014 г., в Политехническият университет в Атина, другарите от Социалния център „Вокс“ организираха провеждането на публична политическа дискусия на тема: „Въоръжена борба, революционно движение и Социална революция“, в която трябваше да взема участие и аз, по телефона от затвора „Диавата“, като представител на „Революционна борба“.

Целта на това обществено-политическо събитие беше да подчертае голямото значение на въоръжената борба като неразделна част от общата борба за унищожаване на Капитала и Държавата и ролята на въоръжената революция в социални условия като днешните, когато Системата се намира в криза и е нелегитимна в очите на по-голямата част от народа. Позволявам си да припомня, че такова публично събитие беше организирано на 9 октомври тази година от другари в Аристотеловия университет в Со-

лун, като тогава успях да говоря по телефона.

В навечерието на събитието в Политехниката, един от най-известните съвременни палачи на гръцкия народ, един от най-запалените „почитатели“ на транснационалния елит и международните кредитори и „фен“ на политиката на политически и социален геноцид, депутатът от „Нова демокрация“ Агонис Георгиадис, се намесва, за да забрани провеждането на събитието в университета и заповядва на управата на затвора „Диавата“, и по точно на директора Ставропулос и на сержант Валсамис, да изключат всичките 8 телефонни линии на партерния етаж на затвора, за да не успее да говоря. Телефоните бяха изключени на 17 октомври, още около обяд, към 14:15 часа и останаха така до вечерта, когато се затварят килиите, като по този начин, освен на мен, беше отнето и правото на повече от 200 затворници да говорят по телефона.

Първоначално ни казаха, че телефоните са развалени. Така ни отговори и началникът на охраната, сержант Валсамис, когато делегацията от четирима затворници, сред които бях и аз, му поставихме въпроса. Пред всички му казаха, че лъже и че това, което правят, е незаконно. Неговият отговор беше под формата на заплаха към другите затвор-

ници „да не влизат в контакт с мен под никаква форма“.

В крайна сметка се оказа, че „демокрацията“ се плаши много от свободното изразяване на мнение, което е противно на нейното. Тяната „демокрация“ налага политическа цензура, точно както правят и фашистките режими. Точно това казва и „Революционна борба“ – режимът, в който живеем, е фашистки. Живеем във фашизма, наложен от финансовия и транснационален елит.

Фактът, че изключиха телефоните, означава, че властта се страхува от „Революционна борба“ и това не е от днес – вече 12 години гръцката държава, местният и транснационалният елит се страхуват от „Революционна борба“. Страхуват се от нашите действия, от нашите публични позиции и от призивите ни към народа за промяна и революция, страхуват се, че може да се създаде революционно движение, което да сваля Капитализма и Държавата. Страхуват се, че „Революционна борба“ може да дестабилизира финансовата система, страхуват се от задържаните членове на организацията, страхуват се от мен – един затворник със счупена дясна ръка. Но както каза другарката Пола Рупа: „Колкото и куршума да изстрелят срещу нас, никога няма да ни пречупят!“

Режимът призна на гвапъти, че се бои от „Революционна борба“. Първия път, през 2010 г., когато ни арестуваха в навечерието на подписването на Първия Меморандум, заявиха дословно: „Една голяма терористична атака ще срине икономиката в рамките на няколко часа“ и сега отново, след ареста на другаря Антонис Стамбулос, министърът на обществените ред е заявил: „Националното усилие за излизането на страната от кризата изисква в значителна степен консолидация, климат на сигурност, както на местно, така и на международно ниво. Осигуряването на сигурността е наш дълг и приоритет на правителството“, свързвайки пряко една евентуална „дестабилизация“ с дейността на „Революционна борба“. Същото се случи и през април тази година след нашето нападение срещу „офиса“ на постоянния представител на МВФ в Гърция (сградата на Гръцката национална банка – б. ред.).

Събитието на 17 октомври в Политехниката, въпреки че не можах да говоря, беше проведено успешно, с участието на много другари и другарки.

Каквото и да правят, няма да ни накарат да замълчим. Колкото и куршума да изстрелят, колкото и антитерористични закона да приемат, само показват колко ги е

страх от нас. Дори и изолационните затвори от „тип С“ са доказателство за страх. Дори и да сме мъртви, пак няма да спрат да се страхуват...

Бъдете сигурни, че моето слово и политически послания ще достигнат до другарите и другарките още на 31 октомври, когато ще се повтори събитието в Политехническият университет в Атина.

Никос Мазитис, член на „Революционна борба“, затвора „Диавата“, Солун

След публикуването на този текст по гръцките масмедии депутатът Агонис Георгиадис заявява, че „анархистите са терористи и убийци“ и пр. подобни обиди и квалификации.

В нов отговор, конкретно до Георгиадис, другарят Никос Мазитис заяви следното:

Палачите на народа са винаги лицемери. Агонис Георгиадис е съучастник в масовото убийство на хиляди цивилни граждани на Гърция, загинали от глад, болести, липса на лекарства, самоубийства.

Справедливост, а не убийство, ще бъде моментът, когато убиецът Георгиадис ще бъде обесен с главата надолу на площад „Синтазма“ – така, както италианските партизани обесиха Мусолини. •

По материали от гръцките медии: екип на Без Лого

Ефектът Кан Виес

» » » продължава от страница 7

на протестиращите се попълват с нови хора, прииждащи от целия район. С падането на нощта идват и сцените на хаос и насилие – полицията обстрелва предните редици на протеста с гумени куршуми, а протестиращите отвърщват с гъжд от камъни и тухли, събрани от полуразрушената стена на Кан Виес. Багерът, който през деня разрушава сградата, е превзет и запален от протестиращите. Запален е и микробус на недалобваната телевизия TV3, паркиран наблизко, за да предава събитията.

Според Пау Гуера, говорител на комуната в Кан Виес, действията на протестиращите са „пряк отговор на полицейската агресия и провокация“. Той отправя остра критика към полицейските специални части и неоправдания им стремеж да потушат бунта с груба сила. Трябва да добавим, че по време на протеста силите на полицията атакуват и офиса на каталонския крайно ляв вестник „Ла Директа“, който подкрепя подобни окупации и са-

моорганизиран инициативи. Офисът на „Ла Директа“ се намира в близост до сцената на протестите и в своето увлечение полицията го напада и изпотрошава. След тази поредица от инциденти чашата прелива и към шефа на „Мосос д'Ескуадра“ Манел Прад са отправени множество обвинения за полицейски произвол и насилие. Малко след това той подава оставка, което е голям удар по репутацията на Общинския съвет на Барселона. Хавиер Триас, кметът на Барселона, е принуден да даде пресконференция, в която неуспешно се опитва заглади ситуацията.

На втория ден на протестите, голям брой местни жители излизат на улицата, за да заклеят полицейския произвол и да покажат своята подкрепа за скуотърите от Кан Виес. Действията на полицията са определени като акт на силово превземане на квартала. Това поражда верижна реакция из целия каталонски регион – протести вече има в Клот, Валенсия и Палма де Майорка. Общинските власти започват да разбират цената на своето леко-

мислие – Кан Виес е неизменна част от културата на местните самоорганизираны комуни. Общинският съвет е принуден да издаде заповед, с която отменя разрушаването на сградата и Кан Виес се връща в ръцете на скуотърите. Веднага след отмяната на заповедта започва възстановяването на полуразрушената сграда. Жителите на Сантс организират жива верига, по която пренасят строшени тухли от Кан Виес и ги трупат на купчини пред сградата на Общината в знак на протест. Заклет поддръжник на каузата Кан Виес и жител на Сантс, който участва в живата верига, споделя:

„Това е предупреждение към общинските власти, които си получиха заслуженото. Местната общественост никога няма да позволи в квартала ни да се вихри необузdana полицейщина. Това е Ефектът Кан Виес!“

Тук трябва да се каже, че други скуотове в Барселона не успяват да се спасят. Сградата „Ла Карбонерия“ е окупирана през 2008 г. и е известна сред местните комуни с огромното цветно графити на фа-

сагата си. Когато „строителният балон“ се спуква, фирмата, която я притежава, обявява фалит и скуотърите я превземат, но скоро след това тя е дадена на нов собственик – банката „Барклиз“ и окупаторите са изгонени. Изгонването минава без инциденти, но около 300 души се събират в знак на протест. Сградата „Ла Карбонерия“ е построена през 1864 г. и е служила като общежитие на железопътни работници. Въпреки че е паметник на архитектурата, в момента има заповед за разрушаването ѝ по настояване на банката собственик.

В момента в Барселона има около 90 000 запуснати имота и окупациите на сгради стават все по-чести. Сградите, които са частна собственост или собственост на банките, също са обект на окупация и собствениците прибягват до крайни мерки като пълно затваряне на всички достъпни врати и прозорци с тухлена зидария. Нужно е да се спомене и какви са местните закони – ако необитаема сграда бъде окупирана, следва гълга и продължителна законова процедура по издаване на за-

повед за изгонване на скуотърите. Докато такава заповед не бъде издадена, полицията няма право да действа по никакъв начин.

В интервю за вестник „Ла Вангардия“, Тони Санчез, кмет на квартала Сан Антони (където и е „Ла Карбонерия“), споделя:

„Аз разбира се не подкрепям скуотването. Но при толкова необитаеми сгради в Барселона и при такава бедност и безработица, би било нелепо да обвиняваме хората за това.“

Въпреки че се случва да има оплаквания за асоциално поведение в някои скуотове, много местни жители също изпитват смесени чувства към окупаторите. Когато необитаема сграда, собственост на някоя голяма банка, бъде заселена и използвана за социални дейности, това няма как да не предизвика симпатии у хората. Нека случаят с Кан Виес да бъде повод за размисъл на всяка общинска власт, която смята че може да изгони някого с груба сила. *

Антони Бейн
Превод за Без Лого:
Правец Шеснайсе

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » » продължава от миналия брой

В доанархистическия си период Бакунин се е изказвал за възможността и дори за желателността на диктатурата. Такова е известното място в неговата „Изповед“. Същият характер имат и неговите предположения за възможната диктатура на Муравьов-Амурский, в когото първоначално той очевидно е вярвал, предполагайки, че радикалната диктатура би била за предпочитане пред разпуснатия, неустойчив и непросветен деспотизъм на Романовците.

Всяка аргументация в защита на държавата му изглежда несъстоятелна. Биха били безсмислени всякакви опити да се оправдава държавата с това, че тя ограничава само тази свобода, която е насочена „към несправедливостта и злото“, и обратно – че обезпечава дейността, целяща доброто и справедливостта. Подобна аргументация е противоположна на основната концепция за свободата, която не позволява различаването и ограничаването ѝ, както и да се мотивира подобна операция, тъй като свободата престава да бъде такава. Подобна защита на държавата е само подновен вариант на старата тема за свобо-

дата на Ева, на която било забранено да поглежда само в една от стаите на двореца и т. н., и т. н...

Тази аргументация е безсилна и лицемерна също и от историческа гледна точка.

Всички теоретици на „обществения договор“, като се започне с предшествениците на Жан-Жак Русо и се завърши с неговите последователи, с готовност твърдят, че до момента на доброволното, свободно и съзнателно създаване на държавата, разликата между добро и зло въобще не е съществувала. Това е бил онзи фантастичен „златен век“, в който „егоизмът е бил върховен закон и единствено правило: доброто се е определяло от успеха, злото – само чрез провала, а справедливостта не е била нищо друго, освен признаване на свършения факт“. Общественият договор бил открил ерата на разграничаване на доброто от злото. Било конструирано понятието „общо благо“, провъзгласено като върховен критерий при определяне на целесъобразността и нравствеността на всеки акт. Всичко, което водило към обезпечаване и защита на общото благо, било добро и всичко обратно на това благо, било признато за зло. (III-184-188.)

Така се родила съвременната „светска или лаическа“ държава, отхвърлила космополитния морал на християнството, без да го издигне до хуманитарния. Държавата в своето обособено, затворено съществуване – твърде тясно, за да може да обхване интересите на цялото човечество – не е в състояние да осъществи изискванията на всечовешкия морал.

И така, в съвременната държава християнството е само „предлог и фраза“. Действително основание на държавния морал, на новия фетиш, погребал всички останали, подчинил на себе си всички нужди и изисквания на човечността като такава, обусловил цялата историческа практика на държавата, е „държавният интерес“. За да защити този „интерес“, за да отстои своята „ограниченост“, своя „колективен егоизъм“, държавата не само жертва индивидуалната свобода, но се въоръжава до зъби и използва всеки случай, за да заграби чуждия залък, без да се спира пред кръвта и жертвите. Държавата е немислима вън от империализма. „Държавата трябва да изяжда, за да не бъде изядена, да завоюва, за да не бъде завоювана, да поробва, за да не бъде поробена... Държавата е най-впиешното, най-цинич-

ното и най-пълно отрицание на човечеството... Тя признава човешкото право, човечността и цивилизацията само вътре в собствените си граници и още по-точно – само вътре в своя апарат, и то най-вече в горните етажи на държавната йерархия. Чуждите народности, както и своята, намираща се вън от апарата, тя може да поробва, съсипе или унищожава произволно.

„...Не съществува ужас, жестокост, светотатство, клетвопрестъпничество, измама, кална сделка, цинична кражба, безсрамен грабеж и подла измяна, които не биха продължили да извършват ежегодно представителите на държавата, без всякакво вътрешно стеснение и оправдание, освен разтегливото, толкова удобно и същевременно толкова страшно слово: държавния интерес“. (I-69-70, 117; III-190-191; IV-89, 234.)

Така израсва исторически тази огромна военно-полицейска, всепроникваща, самостоятелна, неумолима бюрократична същност, доминираща над хората, над техните стремежи, свобода, живот, изсмукваща като вампир от хората всичко, което в тях е най-скъпоценно и оригинално, и предаваща всичко това в жертва на

отвлечената чиновническо-счетоводителска посредственост. Така държавата живее – със систематичния грабеж и насилие, било по лицемерната маска на утвърждаването на призрачните свобода и равенство, било под лъжливи предлог за прегнаване от злото и стимулиране на доброто, или накрая, просто по силата на присъщото ѝ цинично самодоволство. Затова не може да се мечтае, от порочната в основата си държава – толкова по-деспотична и агресивна, колкото е по-зряла и по-усъвършенствана нейната конструкция – да се роди надеждата за освобождаване на човека и утвърждаването на човечността. Прав е Макиавели: „Престъплението... е необходимо условие за политическата мъдрост и за истинския патриотизъм..., могъществото на държавата се поддържа само чрез престъпленията“. (I-84; II-270; III-34, 192.)

В миналото държавата е имала могъщ предшественик и продължава да го има като свой съюзник до днес – църквата. Тяхната същност е една и съща; целите и средствата им съвпадат; съдбите им са еднородни. Църквата и държавата са еднакво убедени, че човекът е глупав

» » » продължава на страница 9

ПУШЕЦИ

Марш срещу лошото време

На 22 септември световните лидери се събраха в ООН да търсят начини за обсъждане на климатичните промени. Френският президент призова да ограничим повишаването на средната температура на планетата и обеща 1 милиард долара за световен фонд за адаптиране на бедните страни към климатичните промени. Германският канцлер обеща същото. Президентът Обама призна, че САЩ и Китай носят отговорността да водят другите нации и обеща да напише план как САЩ ще поемат отговорност. Кимаецът също заяви воля за големи работи. Останалите, по-малки лидери, ръкопляскаха.

Нито лидерите, нито малцината им приятели, са застрашени от очакваното повишаване на температурите с няколко градуса. Дори да се разтопят ледниците и цели островни държави да бъдат удавени, това няма да им попречи да тъпчат черен хайвер и да хвърчат от курорт на курорт, докато под тях милиони хора скитат в търсене на прехрана.

Единственото, което ги притеснява, е сътресение в експлоататорската систе-

ма, разпростряла се върху планетата. Това лесно може да бъде прочетено в гумите им. „Промените в климата застрашават и мира и стабилността на света и водят до преселение на повече хора, отколкото войните“, обобщил Пан Ки-мун. Затова единствените реални и незабавни резултати от форума са насочени във фонда за адаптиране на бедните страни, т. е. за омекотяване на първите удари върху световния рег.

Форумът единодушно прие като основен фактор за климатичните промени емисиите на парникови газове, отделили от човечеството. С ограничаването на парниковите газове обаче се получи същото, което се получи и с фонда за укротяване на бедните, в който от търсените 10 милиарда се събраха общо 2.

На 21 септември се проведе Маршът на народите за климата, организиран от два динозавъра на неправителствените организации (Avaaz и 350.org). Под лозунга „Дела! Не гуми!“ те мобилизираха стотици хиляди хора за 2646 демонстрации в 162 различни страни. В основната демонстрация, посветена на сре-

*Не за пръв път
енергията от
недоволството
бе разпръсната и
дори използвана
за укрепване на
статуквото*

щата на световните лидери в Ню Йорк, участваха между 300 000 и 400 000 души. Регионални знаменитости и политически фигури се наредиха сред протестиращите.

Цял свят чу, че имало протест срещу климатичните промени. Дори една телевизия в България посвети на стотиците хиляди хора няколко минути. Лично президентът Обама заяви „Трябва да отговорим на призива“.

Хората, доволни, изключиха телевизора. А организаторите обявиха „Направихме история“.

Но днес историята се прави от 1% от човечеството.

И когато неговите представители се събраха в Ню Йорк, не направиха нищо.

Не за пръв път енергията от недоволството на стотици хиляди хора бе отведена встрани, разпръсната и дори използвана за укрепване на статуквото. За оправдаване на това, срещу което се борят. В случая – претърпяното бездействие на управниците на човечеството.

Организаторите на марша получават финансирането си от същите правителства и корпорации, които са установили статуквото според интересите си. Логично е те да работят за запазване на реда. Да създават впечатление, че „нещо се прави“ и да оставят решенията на управниците. Но логично ли е участието на радикални и антикапиталистически групи като Occupy.com и известни борци против системата като Наоми Клайн?

Клайн заяви, че „в ООН се събират не климатични лидери, а климатични провали“ и затова хората трябва да се включат в марша, а на следващия ден – в акцията „Наводни Уолстрийт!“. Същата

надежда споделиха и организаторите на поредната окупация. Всъщност, като се изключат чисто личните причини (Наоми Клайн е „на борда“ на 350.org), мобилизацията срещу Уолстрийт беше единственият аргумент за участие на радикалните сили във въпросния марш.

В неделя повече от 300 хиляди души маршируваха за климата. В понеделник около 3 хиляди от тях „наводниха“ Уолстрийт, а стотина бяха арестувани. Във вторник телевизиите разнообразиха новинарските си емисии с кадри от проявите на гражданска активност.

После не се случи нищо. Световни лидери искат светът да продължава да слугува на тях и на приятелчетата, подсигуриращи властта им. Активистите в движението на движенията вярват, че един друг свят е възможен и искат да го направят реалност. Кои спечелиха от Марша за климата?

Репортаж за „Свободна мисъл“ от участник в събитията можете да прочетете на сайта на вестника под заглавие „Маршът отвътре“.

Наблюдател

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » продължава от страница 8

по природа, че са необходими мерки за спасението му от самия себе си, от неговата глупост и поквара. Те са убедени, че свободата на човека трябва да бъде принесена в жертва за преобразяването му – в светец, съгласно църковния идеал или в добродетелен гражданин, съобразно държавния, макар че през всички времена църквата и държавата са били „най-главните разсадници на пороците“. И най-съвършената държава не може да съществува без религията, понеже „Божественото провидение“ санкционира постоянно държавните дела.

„Държавата, младши брат на църквата... е историческото осветяване на всички деспотизми и на всички привилегии. Тя е политическото основание на всички икономически и социални поробвания, самата същност и център на всяка реакция... „Държавата... е грамадна гробница, в която се принасят в жертва, убиват и погребват всички прояви на личния и местния живот... Държавата е абстракция, поглъщаща народния живот... Тя е израз на всички жертвания на личността“. (II-56, 219-220; III-194-195; IV-89-90, 258, 260, 264.)

Бакунин, чужд на всяко наивно превръщане на фикцията в независима реална същност, е разбирал превъзходно, че зад държавата-абстракция винаги стои някой определен и реален субект, извлечащ за себе си и за приятелчетата си, недвусмислени, напълно осезаеми изгоди от държавния фетишизъм. Държавата и нейните институции защитават реалните класови интереси на господарите и на привилегированите.

Системата, с чиято помощ господстващите „правоимащи“ и привилегировани класи осъществяват своите намерения и цели, се нарича патриотизъм. Бакунин си е давал ясна сметка за сложността на това понятие. В него той е различавал четири основни типа: естествен или физиологически, религиозен или фанатичен, политически и икономически.

Естественият патриотизъм е първоначалната животинска страст, свойствена на всички степени на животинския живот и представляваща елементарна проява на борбата за съществуване – това е всемирното изяждане един друг. В условията на човешкото обществено естественият патриотизъм е „инстинктивна, механична и съвърше-

но лишена от критичност привързаност към общоприетия, наследен, традиционен начин на живот и също толкова инстинктивна механична враждебност към всеки друг начин на живот...“ Естественният патриотизъм е най-ярката форма на човешката ограниченост и следователно е отрицание на човечността. В наши дни този патриотизъм е най-вече съдба на дивашките или полудивашките слоеве, съхранили се благодарение на нищетата и невежеството в цивилизованите общества.

Като правило патриотизмът в нашето време носи печата на класовата целесъобразност. Той приема един или друг характер, в зависимост от ценностите, които под негова маска привилегированата класа защитава в даден момент. Награвателски рамките на класовите искания, този патриотизъм става политика и едновременно „висш морал“ на държавата. Патриотичното чувство днес е дълг на гражданина, който го задължава да прави всякакви жертви. В капиталистическото общество единственият искрен и естествен патриот е буржоата, защитаващ с помощта на своята държава своите социални и политически привилегии. Зато-

ва национализмът, националистическият шовинизъм и патриотизмът като класови методи на буржоазията за защита на интересите ѝ, ще изчезнат само с гибелта на обществото на капитала. (I-72; III-190-193; IV-90-101, 136.)

Отделни критици и до този момент намират мними противоречия във възгледите на Бакунин по „националния въпрос“. Говорят за пристрастието му към славяните, в частност към Русия, за ненавистта му към немците и пр. Ако оставим настрана отделни, прекалено остри, както е всичко у Бакунин, изрази и се запознаем с цялата съвкупност от неговите възгледи и разсъждения на тази тема, отсъствието на всякакви шовинистични нотки става безспорно. Би било нелепо да говорим за „руски патриотизъм“ при Бакунин, след неговата вдъхновена реч през 1847 г. на полския митинг в Париж, след неговата „Изповед“ или суровите му съждения по адрес на Русия в по-късните анархистически писания. Той казва, че „руското име е станало синоним на груб гнет и позорно робство“, не се скъпи на тежки изрази за руския цар, православната църква, висшите класи и срещу руската държава: „Повсемест-

ните казионни кражби, хазнокрадството и ограбването на народа са най-точният израз на руската цивилизация“; „руската империя представлява и осъществява най-варварската, антихуманна, срамна, ненавистна и подла система“. Подобни категорични, публични изявления изобилстват в неговите съчинения. Бакунин наистина вярва в огромните възможности на руския народ – „тъмен, задушен от нищетата и варварското управление, но същевременно могъщ, своеобразен свят...“, гушач универсална свежест..., свободен от предразсъдъци“, вкоренен в западно-европейската култура. Той вярва, че руският народ ще внесе в историята „нова вяра, ново право, нов живот“ и казва за себе си: „аз съм привърженик на руския народ, а не патриот на държавата или на Всерусийската империя и мисля, че не би се намерил друг, който да изпитва по-голяма ненавист от мен към нея“. Съмнително е дали такава любов към руския народ и вяра в неговата бъдеща историческа роля, обусловени от културната му младост и неразкритите докрай негови сили, биха могли да се квалифицират като патриотарско пристрастие. •

(слева)

Революция по стар стил

След три години ще ни се стовари 100-годишният юбилей от поврата в Руската революция 1917-1921. Именно този поврат записва XX век като столетие на тържеството на Контрреволюцията, защото няма контрреволюционен белег от чезнещите социални права на трудещите се. Традиционно е сочена точна дата на поврата – 7 ноември (25 октомври стар стил), дори е именувана като ВЕЛИКА октомврийска СОЦИАЛИСТИЧЕСКА революция, въпреки че в действителност повратът заема няколко месеца и става съвсем очевиден в средата на 1918 г. Той е бил очевиден за подготвените да виждат и осмислят видяното – те са го разбирали доста по-рано, Бакунин например, а за някои, предпочитайки идеологията пред истината, не е факт и до днес. През 1917 г., когато вече е свалено самогържавието, когато селяните без указания свише експропрират земята, работниците превземат за стопанисване заводите и фабриките, когато възникват органи за пряко самоуправление на населението – Съветите, в тези

условия большевиките, след доста помайване, се осмеляват да вземат властта и да я наложат над току освободилата се страна, още свиваща със свободата. За да не бъдат тутакси пометени, те издигат лозунги, които не възнамеряват да изпълнят. С демагогия и с повече организираност спрямо другите политически сили, большевиките успяват да залъжат народа и затова чак през 1918 г. започва масовата съпротива срещу тяхната диктатура – при това съпротива не за реставрация на царизма или на негов заместител, в който едрите собственици да имат предишните си привилегии в икономиката и политиката. Большевиките провокират гражданска война, в която военизираната им партия и подлъганите, а често и жестоко изнудвани народни маси, имат предимство най-вече спрямо останалите верни на революцията сили. Большевиките не се боят от откровената реакция – Бялата гвардия не е единна нито политически, нито даже военна, половината от царските офицери се сражават в Червената армия, две тре-

ти от царската бюрократия работи за большевишката държава. При все това белогвардейците се оказват достатъчно боеспособни, за да имат шанс за победа – но срещу тях се надигат селяните и работниците с къде смътен, къде осъзнат мотив „няма връщане назад, пък с червените после ще се оправим някак“. Верен в първата си част, във втората си половина този мотив се оказва капан. Большевиките нямат намерение да се съобразяват с народа.

Затова Руската революция като цяло все пак е ВЕЛИКА – заради решимостта си да не се връща назад. Пак като цяло би могла да се нарича и СОЦИАЛИСТИЧЕСКА, заради посоката на действията на народа в решаването на въпросите за собствеността и самоуправлението. *Тъкмо октомврийският преврат обаче поставя началото на края, зачерква понятието „социалистическа“, както и самия процес „революция“.* Предприятията са поставени под контрола на большевишкото правителство, тоест отнети от работниците в полза на държавата, а Съветите са пре-

върнати в низши изпълнителни органи на централната власт. Земята остава у селяните, но коства жестоко изземване на продовоството, като през 1930-те окончателно е заграбена, а трудовото селячество е върнато в крепостно робство като отпреди 1861 г. Риториката „военен комунизъм“ и „комунистическа партия“, приказките „целта ни е комунизъм“ са измамнически. Тъкмо срещу изгражданите от левите есери и анархистите основи на социалистическо и даже комунистическо общество са насочени първите репресии на большевиките – не бива да се пропуска и фактът, че и самите леви есери участват в преследванията на анархистите – те имат четирима министри в большевишкото правителство и свои „кадри“ в ЧК. Малко след това и самите есери са прегазени от „червения валяк“ с типичните уж за „стария строй“ политически машиниции и скалпени „конспирации“. Унищожаването на „големия класов враг“ започва едва по-късно. Оттук изводът е само един: **след Октомври 1917 г. большевиките категорично по-**

емат ролята на антикомунистически и контрреволюционен фактор. Но ето че и столетие по-късно в масовото съзнание техният режим минава за „социалистически“, за „комунистически“, въпреки здравия разум, според който социализмът и държавният централизъм са несъвместими, въпреки собствената дефиниция на марксистите за комунизма като *бездържавен и безкласов строй*.

Докато тези изводи не бъдат осмислени, лавината последици от смазването на Руската революция ще ни държи затрупани, не толкова физически, колкото умствено; ще ни пречи в борбата срещу несправедливостите на съвременния свят, защото ще ни насочва към погрешни пътища и измамни цели. И векът на победилата контрреволюция, XX век, ще продължава. А предвид натрупването на като никога преди експлозивни противоречия, човечеството има нужда да започне ново историческо столетие – в което, ако помни пораженията, има шанс да обърне бъдещето си в посоката на свободата. •

Шаркан

Анархистите в Руската революция

„Освобождението на трудещите се е дело на самите трудещи се!“
Карл Маркс, като гавра

Следват откъси от неговата брошура „Анархистите в Руската революция“, издадена през 1922 г.

Авторът **Анатолий Горелик**, псевдоним на **Григорий Владимирич** (1890–1956), е анархист от 1904 г., арестуван многократно от царската полиция, през 1909–1917 г. е в емиграция – в Европа и САЩ, където е активист на анархо-синдикалното движение, редактор на вестниците „Рабочая речь“ и „Рабочий“, издавани в Чикаго през 1915–1917 г.

След революцията участва в анархистическите групи в Украйна, един от дейците на „Екатеринославската федерация на анархистите“, след това в Кав „Набат“ в различни градове на Украйна и Москва, организатор на „Всеруския Черен кръст“, неколкократно арестуван от большевиките. През 1922 г. е експулиран от СССР, заедно с Григорий Максимов. Автор е на брошури за гоненията на анархистите в „Съветска“ Русия. През 1920-те години е редактор на в-к „Голос труда“ в Аржентина, където оглавява „Федерацията на руските работнически организации в Южна Америка“. Активист на МРА (Международната работническа асоциация – основана в Берлин през 1922 г.), Горелик е постоянен сътрудник на множество издания в Южна Америка, Испания и Франция. В 1940 г. е поразен от паралич, прекратява участието си в обществения живот и през следващите 16 години е прикован към леглото. Умира в Буенос Айрес на 66 години.

...На 3-5 юли 1917 г. кронцатските матроси, ръководени от анархисти и редови большевики, демонстрираха в Петроград. (Върховете на большевиките бяха против въоръжената демонстрация, а Троцки още на 5 юли се изказа на заводски митинги против манифестацията.) Правителството на Керенски с части от гарнизона разпръсна демонстрантите, кронцатци бяха обезоръжени, а анархистическите и большевишките им организации – разгромени. Това приближи още повече анархистите към большевиките. Общите партийни и групови интереси засенчиха интересите на трудещите се маси за изграждане на основите на новия живот. Някои анархисти даже заговориха за влизане в партията. Особено се увличаха от това сближаване „върховете“ – стари анархисти, неспособни да работят в масовото движение, преживели не едно разочарование и боящи се от „силните увлечения“.

Анархистическите „върхове-интелигенти“ не познаваха настроеността на масите. До тях достигаше само ехото на това движение, при това прединно в извратен вид. И те, вместо да разпалват по-нататъшните действия на масите, техните сили и стремле-

ния; вместо на основата на съвместната работа с масите да правят нужните изводи и да дават ясни съвети в анархистически дух; вместо да засилват тяхното още недостатъчно изкривено анархистическо съзнание; вместо да създават идейно силни кадри сред младите и енергични работници; вместо да хвърлят и своето „да“ върху взнатата на анархистическото движение, даваха указания за неизбежността на диктатурата на большевишката партия, изпадаха в краен „синдикализъм“ или проповядваха анархоболшевиизма. **От никъде не се раздаде гръмкия зов за създаване на свой анархистически фронт.**

... Аз лично считах и считам, че в Русия нямаше Социална революция нито преди, нито след октомври 1917 г. Затова създаването на анархистически фронт – т. е. създаването на антиавторитарни, свободни работнически и селски организации, както и „специфични организации“ на анархистическите сили през 1917 г. – нямаше да извърши в Русия Социална революция, **но би могло тогава в Русия да се създаде най-богатото масово работническо-селско анархистическо движение и да се полагат основите на Социалната революция.**

Извикан от работниците в Донецкия басейн, отсегнах в Екатеринослав (днешният Днепрпетровск – б. ред.) и

срещнах такива симпатии към анархистическата мисъл, каквито трудно можех да предвидя. Само в Донецкия басейн анархистите щяха да наберат стотици хиляди членове, ако бяха решили да създават анархистическа „партия“.

Идейните работници обаче бяха малко, даже твърде малко. Всяка седмица пристигаха десетки представители на работниците от различни места на Донецкия басейн и областта, искаха от нас хора, литература, идейна и духовна помощ. Подготвени анархисти обаче нямаше. Колкото и да пишех до Петроград и Москва, където бяха отсегнали по-голямата част от идейните анархисти, не успях никого да мръдна от мястото му. Така анархистическата мисъл се разтваряше в масовата и ставаше примитивна.

... В анархистическите редици също започна движение към винтовката; всичко младо и пълно с живот, както и всичко недоизградено идейно, се хвърли в отрядите и се увлече от „боевизма“ (насилията, грабежите и другите спътници на гражданската и на войната изобид), който завърши само с края на фронтите. Много анархисти загинаха на фронтите, много други се вляха в редовете на Червената армия, където са и до сега. За анархизма тези другари в голямата си част бяха изгубени.

...Вместо да използват отслабналата вяра на масите във властта и слабостта на самите властнически правителствени организации на большевиките и да поведат усилената пропаганда на идеите на анархизма; вместо да разработват теоретическите и практически въпроси на стопанското строителство на страната на анархокомунистически начала; вместо да бъдат сред масите и да продължават анархистическата работа; вместо да отговарят от анархистическа гледна точка на наболелите за работническите и селските маси въпроси на новите форми на обществото и практиките стъпки към тях и т. н., и т. н., много анархисти, особено сред анархистическата „интелигенция“, започнаха яростна защита на „тактиката“ на большевиките, считаха тяхното пребиваване във властта за неизбежно и призоваваха редовите анархисти към „творческа“ работа с большевиките. Мнозина анархисти влязоха в партията, много заеха отговорни постове. Влезлите в партията в голямата си част заявяват и сега, че са анархисти, а мнозинството от зелите постове си останаха на тях. (Имената не са толкова важни, но за да не бъде голословен, ще посоча няколко по-известни анархисти: работника Алфа (Аникет), Лис, Кибалчич, Новомирский, Крас-

» » » продължава на страница 11

„ВЕЛИКИТЕ“ НОЕМВРИЙСКИ СЪБИТИЯ

Митът за 10 ноември

10 ноември 1989 година. Дата на четвърт век назад във времето. Почти половин „средностатистически“ живот за нашите географски ширини и дължини. За някои хора е дори цял живот. Събитие, претопено в мит. И като всеки мит, съществува в двата си приказни варианта: на приказна история за ново начало или като трагедия за края на едно „светло минало“. Митът е толкова вторачен в себе си, че се самоиздига до значението на други дати. Най-често си мери *самочувствието* с 9 септември 1944 г., но се захласва да се изравни и с 3 март 1878 г. по важност.

Колко много почести за обикновен партийно-държавен преврат! За от десетилетия готвено мероприятие по команда от „перестройващия се“ СССР, чиито вождове опитаха да поемат курса на Китай, но вместо това потрошиха империята на съставните ѝ части.

Напоследък медиите повече от обичайното гърчат темата за „началото на прехода“, оказал се безкраен. Жарки спорове в коментари под статиите в интернет, в радио и телевизионния ефир, по вест-

никарските страници – от близки до сериозното анализи, до жълти истории. Жарки само според разбиранията на основните опоненти: носталгиците „живяхме по-добре“ и апологетите на „днес сме по-свободни“. Истински парлавни мнения, че и двата „идеала“ пукната пара не струват от гледна точка на социалните свободи, равенство и справедливост, че „всяко правителство е заговор“, биват игнорирани или нападани с дръжните усилия на иначе „непримиримите“ противници. Но когато никой не им пречи, опонентите се надпреварват да редят списъци „какво сме изгубили, какво сме получили“. Съществуването на държавността обаче не се поставя под съмнение. И така споровете се свеждат до препирните дали преди 10-ти, или след него държавата е била „по-добра“ за защитата на „националните интереси“, като „интересите“ се тълкуват как ли не. Наред с принципни съждения, обичайно ваят аргументи за цените на киселото мляко и задължителността на празничните манифестации.

Вярно е, че от „битовизми“ като цената на киселото мля-

ко и разнообразието на марки-те му в магазина е изтъкан целият ни живот. Вярно е, че има значение дали участието във всякакви обществени мероприятия е въпрос на избор, или по задължение. Но още повече е вярно, че изброените точки на препирание са следствия от базовото обществено устройство.

Преди 10-ти собствеността беше изключително държавна, макар формално да имаше и други видове собственост. Със собствеността се разпореждаше партийно-държавната бюрокрация.

След 10-ти собствеността беше разделена между държавната многопартийна бюрокрация и частниците – повечето от тях не само че бяха стари кадри от номенклатурата на БКП, но бяха и тясно свързани с „бойния отряд на Партията“ – Държавна сигурност.

Производството преди беше подчинено на измисляни от чиновниците „икономически планове“, корупцията цъфтеше, но край „задния вход“, редовно ѝ се заканва да я „изкоренят“, за да не загрозява парадната фасада на „развития социализъм“; след 10-ти про-

изводството, доколкото е останало след приватизацията, е ориентирано не към нуждите на населението, а към реализиране на печалба, която, ако не може да се изтупа от вътрешния пазар, задоволява търсенето в чужбина. Разпределението по доходи пък се е влошило, разликата между ниските и високите е нараснала и расте. Работниците пак вземат малко, трудът им поевтинява заради безработицата, охраната на държавата – малко повече, най-много отново излапват ръководещите „лица“. Корупцията вече си дефилира без притеснение, само ще я „контролират“.

Неразрешим остава въпросът кое е „по-добро“ – относително празни магазини при сравнително пълен джоб от държавна работническа заплата или изобилие от стоки в многобройните търговски обекти, за купуването на които обаче липсват налични пари, въпреки бачкане от зори до мрак за частника.

И преди, и сега, народът като цяло не решава нищо. Преди се е „доверявал“ на Партията да го води и командва (а тя – на ЦК, а то – на началството в Москва), сега наро-

дът е „делегира права“ да го командват партийните обръчи около едрите бизнес групировки (а те се съобразяват с нарежданията пак от Москва, но, за „разнообразие“, от Брюксел, и от Вашингтон; а не след много дълго – и от Пекин).

Затова можем да твърдим, че „промените след 10-ти“ не са съществени като цяло, а където все пак са зорали дълбоко, те никак не са подобрили живота на обикновените хора, дори напротив. **Най-ценната „пригубивка от демокрацията“** се оказа лекотата да заминеш на гурбет без завръщане, поне официално, с правно-наказателни последици, вече не те пишат „изменник на родината“ за такава постъпка. Освен всичко друго, емигрантът ще се убежда, че западните капиталисти малко се различават от „комуняго“-богаташите у нас.

Кое то логично премахва ореола на 10-ти – и „светлата“, и „сатанинската“ му версии. Задачата за промяна на обществото не е решена, дори не е решавана, а мошенически подменена с частни задачи за задоволяване на паразитни интереси. •

Христо Николов

„ВЕЛИКИТЕ“ НОЕМВРИЙСКИ СЪБИТИЯ

Анархистите в Руската революция

» » продължава от страница 10

нощев-Тобинсон, Осурский-Чикагский, Самсонов, Барон-Лондонски, Саша Фелдман, Равкин и безброй други, които влязоха в Руската компартия (Самсонов като член колегията на Всеруската ЧК, един от главните и най-страшни преследвачи и душители на анархистите); Роцин-Гросман, Шатов, Сандомирски, Алейников, Каменецки, Таратута Саша, Ротенберг, Дукалски, Хаим Лондонски (Гейцман) и маса други, станали „съветски анархисти“ или анархоболшевици; А. Шапиро, Максимов, Беркман и много други – бивши съветски анархисти. Не говоря изобщо за съчувстващите и полусъчувстващи на болшевишкия „Велик опит“.

По-ужасно и по-страшно от всичко обаче беше, че именно тези „анархисти“, с повече или по-малко известни имена, се занимаваха с „осведомяването“ на чужбина. Именно тези „товарищи“ информираха другарите, които пристигаха в Русия и разпращаха своите писма по цяла Европа със сензационните си „информации за „Социалната Революция“, „за изгряващата заря от Изтока“ – даже тогава, когато десетки анархисти вече бяха разстреляни и стотици гниеа в болшевишките тюрми под всевъзможни измислени обвинения и претексти: анархобандитизъм, махновщина, анархо-контрареволуционери и пр.

... Анархистическата работа сред масите обаче се развиваше. Хиляди редови анархисти-работници останаха при масите и продължиха своята работа. Почти във всички големи промишлени центрове анархистите се ползваха със симпатиите на масите. Цели железопътни участъци бяха под идеиното влияние на анархистите. Централният орган на пощенските служители се редактираше от анархисти. Донецкият басейн, Донският промишлен район бяха изцяло под влияние на анархистите. Като пример може да послужи Екатеринослав – един от централите на Донецкия басейн. Секретари в съюзите на металурзите, на лекарите, на гърводелците, на обучарите, на шивачите, черноработниците и мелничарите и много други бяха анархисти. Във фабрично-заводските комитети на Брянския завод, на заводите Гантке, Днепровския, Шагуард, Тръбния, Фрунклин, Днепровските работилници, руското дружество (Каменское) и в много други анархистите бяха в мнозинство и председатели на тези комитети.

В проведената в Екатеринослав по повод октомврийския преврат демонстрация, начело на 80-хилядното множество беше Екатеринославската Федерация на Анархистите и работниците от Брянския Завод, с черни знамена.

... В селата, особено в Украйна, работата на анархистите беше много плодотворна. В този период тя даде възможност да се развие свободното доброволно революционно-въстаническо движение в украинските села. ... Независимо от ренегатството и „дезертьорството“ на болшинството „интелигентни сили“, в много градове на Русия се издаваха анархистически ежесемичници и ежеседмичници, които по това време наброяваха около 30-40. За времето на революцията излязоха до 100 периодични издания. Много загиваха след първите броеве, а много други излязоха по-продължително време. Заслужават да бъдат споменати, без да ги оценяваме, „Голос Труда“, „Буревестник“, „Свободная Коммуна“, „Вольный Кронштадт“ в Петроград и Кронщад; „Анархия“, „Труд и Воля“, „Вольный Голос Труда“, „Подпольная Анархия“, „К Универсалу“, „Универсал“ и „Вольная Жизнь“ в Москва; „Хлеб и Воля“, „Рабочая Мысль“, „Набат“ – на Конфедерацията в Харков; „Свобода внутри нас“ в Киев; „Анархист“ в Ростов; „Голос Анархиста“ в Екатеринослав. Имаше вестници и списания в Саратов, в Одеса, в Елисаветград (днешният Кировоград – б. ред.), в Гуляй-поле и много други места. Във всеки голям град се създаваха повече или по-малко солидни издателства. Анархистическата литература беше разпространена

по цяла Русия в голямо количество. Прокламации и брошури се печатаха в десетки и стотици хиляди.

По цяла Русия в това време анархистите работеха трескаво. Свикваха се конгреси, конференции, съвещания; създаваха се анархистически областни и др. обединения, разнородни анархистически бюра и пр.

Влиянието на анархистите сред работническите и отчасти сред селските маси беше толкова голямо, че не даваше покой на болшевиките и те не пропусаха да се възползват от първия попаднал им предлог, за да разгромят анархистическите организации почти по цяла Русия. Подготовката (преди разгрома и още повече след разгрома!) започна с най-ужасното очерняне на анархистите в казионната болшевишка преса. Употребяваха се най-подлите начини, за да се създаде „обществено мнение“, че се разгромяват и обезвреждат най-страшните контрареволуционери и углавни престъпници. Болшевиките използваха целия арсенал от лъжи и подлости, оставен им в наследство от техните учители Маркс, Енгелс и Либкнехт, и даже ги надминаха, защото имаха в свои ръце властта.

Погромът започна с нощна атака през **април 1918 г.** срещу московските анархисти, които бяха окупирали по това време около 25 богаташки къщи. Още

в навечерието на погрома болшевиките раздали някакви оръжия на анархистическите организации в Москва и в същата нощ, без всякакво предупреждение, открили огън с картечници и оръжия по домовете, където мирно спели анархистите. В някои домове анархистите, мислейки, че са обкръжени от белогвардейци, отговорили със силен огън. Грохотът на оръжията и трясъкът на картечниците се разнасял по Москва през цялата нощ. Това настъпление е ръководено от самия бъдещ председател на Унгарската социалистическа съветска република – Бела Кун.

Анархистическите организации са разгромени, клубовете – разгонени. Цялата анархистическа преса – забранена, конфискуваната анархистическа литература е унищожена. (Много другари са били вдигнати полуоблечени. Един от анархистите – другарят Ф. – запитал следователя, който водил това дело: „Защо правите това?“ Следователят отвърнал: „Представителите на Антантата стоят във Вологда и отказват преговори, заявявайки, че с правителство, което върви ръка за ръка с анархисти и им е дало такава свобода, те не могат да преговарят... Не можем да постъпим другояче. Вие сами трябва да разберете, че иначе не бихме могли да постъпим.“) •

(следва)

СОЛИДАРНОСТ С РЕВОЛЮЦИОНЕРИТЕ В КОБАНИ

Срещу терора на държавата и религията!

В Рохава, западен Кюрдистан, в сирийска територия, Ислямската държава (ИДИЛ) атакува града Кобани, близо до границата с Турция, и населението в момента се сблъсква с бруталността на тази авторитарна мракобесническа сила.

Кюрдистан и други региони са поразени от насилието на Ислямска държава. Съпротивата на хората буди възхищение. Това са истинските сили на прогреса. Наистина, няма какво да очакваме от военните игри на САЩ, ЕС и регионалните сили. Различните замесени държави използват местността като бойно поле за своите собствени интереси и като пазар за оръжията си.

Ролята на религиозното правителство на Турция е критична за региона. Тя възпира с насилие потока от бежански семейства, а пропуска ислямистките бойци към Сирия. Ясно е, че турското правителство е във фактическа война с Кюрдския народ.

В Кюрдските региони, въпреки войната, обявената „демократична“ революция изглежда взема формата на „демократичен конфедерализъм“. Всичко това ни окуражава да продължим нашата работа и нашата подкрепа за народа на Кюрдистан и другаде, борещ срещу религиозния варваризъм и държавното потисничество. От тази позиция, ние сме против всяка военна намеса от световните или регионалните сили. Ние знаем, че всяка държавна намеса ще бъде действително срещу социалната промяна.

Жените са изключително активни във всички аспекти на обществото и в съпротивителните групи. Това е революцията на жените срещу мачизма и феодалното общество. Това е може би един от най-важните аспекти на тези събития.

DAF (Революционно анархистко действие), анархистка организация в Турция, дава подкрепа на бежанците и на онези, които се борят с Ислямска дър-

жава. Призоваваме всички анархистки организации да организират демонстрации в знак на подкрепа пред посолствата на улицата и на всяко подходящо място, да разпространяват информация и да организират пряка помощ с анархистки организации в Турция, Кюрдистан и другаде, които се борят срещу религиозния варваризъм и държавното потисничество.

За освобождението на хората!

Международна солидарност!

CRIFA – Интернационал на анархистките федерации Рим, 4-5 октомври 2014 г.

В подкрепа на хората в Кюрдистан и бежанците, Интернационалът на анархистките федерации се присъединява към инициативата на DAF, анархистка група в Турция, и започва набиране на средства. Изпращайте даренията си на SEL (споменете DAF):

IBAN: FR76 1027 8085 9000 0205 7210 175

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2х3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Михаил Бакунин – избрани страници за и от него	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2х7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3х7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една въпросна – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.11.1894 г. съгът в Париж осъжда анархиста Пол Реклю (племенник на прочутия безвластник, географ и педагог Елизе Реклю) на 20 години затвор за революционна дейност.
- На 03.11.1853 г. в Мадрид умира испанският реформатор Медизибал.
- На 05.11.1844 г. в гр. Лом е роден българският анархист Петър Лозанов (Перчо).
- На 08.11.1944 г. в гр. Радомир се състои възстановителна конференция на ФАКБ.
- На 08.11.1889 г. в Гуляй Поле (Украйна) е роден легендарният анархист Нестор Махно.
- На 10.11.1945 г. във вестник „Работническа мисъл“ е публикувана „Платформата на ФАКБ“.
- На 11.11.1887 г. са обесени известните „Чикагски анархисти“ – борци за 8 часов работен ден.
- На 11.11.1974 г. в Париж умира един от идеолозите на българското безвластническо движение Иван Рачев Иванов.
- На 17.11.1987 г. в София умира анархистът Трухчо Николов Трухчев, прекарал голяги години във фашистките и болшевишки затвори и концлагери.
- На 17.11.1856 г. умира един от големите теоретици на социализма Робърт Оуен.
- На 20.11.1936 г. по време на Гражданската война в Испания, при отбраната на Мадрид поглед е убит от български болшевик известният анархист Буенавентура Дуроти.
- На 23.11.2004 г. в с. Хърсово (Благодеевградско) умира анархистът Любен Янкулов.
- На 24.11.1870 г. в гр. Вилно (Русия) е роден видният анархист Александър Беркман.
- На 25.11.2004 г. в гр. Благоевград умира анархистът Атанас Мечкаров.
- На 27.11.1901 г. в Одрин е обесен анархистът Слави Мержанов.
- На 28.11.1977 г. в гр. Търговище умира анархистът Иван Стойчев.
- На 30.11.1914 г. умира испанският теоретик на безвластието Анселмо Лоренцо.
- На 30.11.1943 г. в нацисткия концлагер Брендок (Белгия) е убит анархистът Тодор Ангелов (Божаната).

Помощи за „Свободна мисъл“

- | | |
|------------------------------------|-------|
| 1. Никола Тончев Иванов | 40 лв |
| 2. Иван Д. Иванов, Коларово | 30 лв |
| 3. Трифон Терзийски, Кнежа | 50 лв |
| 4. Костагин Зяпков, Пазарджик | 30 лв |
| 5. Желязко Рагев Петков, Бяло поле | 20 лв |
| 6. Александър Наков, Перник | 10 лв |

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2014 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ във ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649



радиопредаване за свободен живот

ера
радиопредаване за свободен живот
era.a-bg.net

**ЕВОЛЮЦИЯ,
РЕВОЛЮЦИЯ,
АНАРХИЯ –
предаване
за свободен
живот**

Екипът поднася „майки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуете записа от него. •